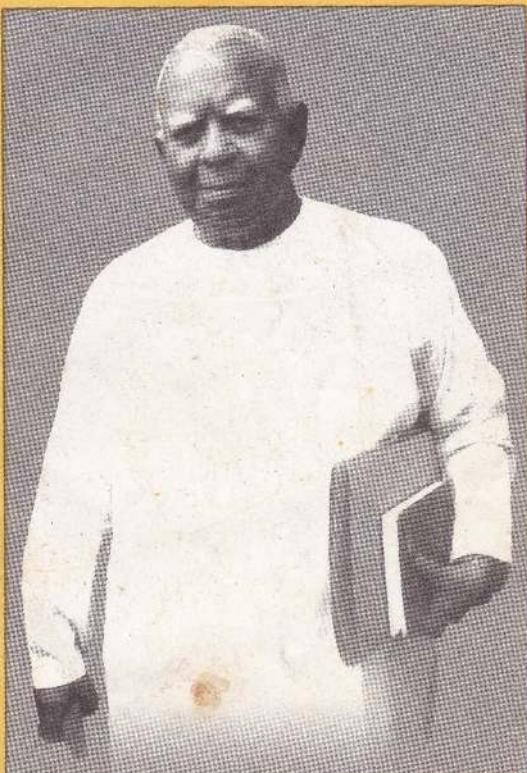

T

யாராஞ்சம்றத்தில் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமை முழுக்கம்

இரா. சம்பந்தன்

தலைவர் - இணங்கை தமிழராகுக்கட்சி
தமிழ்த் தேசிய கூட்டுமையு - TNA

திருகோணமலை மாவட்டப்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
இரா.சம்பந்தன் தமிழ்
பேசும் மக்களின்
உரிமைகள், அரசியல்
தீர்வு, மனித உரிமைகள்,
மனிதாபிமான விடயங்கள்
மற்றும் பல வேறு
விடயங்கள் சம்பந்தமாக
பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய
பல்வேறு உரைகளில்சில
முக்கியமான பந்திகள்
இங்கே தரப்படுகின்றது.

இன்னொரு முக்கியமான விடயம் 2006 ஜூவரி 02ஆம் திங்கதி திருகோணமலையில் நடந்த ஐந்து மாணவர்களின் கொலையாகும். இவ்வைந்து மாணவர்களும் கொலை செய்யப்பட்டதன் பின்னர் உடனடியாக இம் மாணவர்கள் தாமாகவே வெடிக்கவைத்த குண்டு ஒன்றினால் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று காட்டுவதற்காக அரசாங்க தரப்பில் முயற்சியொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஜயா, இந்த கதை பரவி அரசாங்கம் அதை நம்பவைத்திருக்கும். தூதிஷ்டவசமாக சட்ட வைத்திய அதிகாரியினால் நடத்தப்பட்ட பிரேத பரிசோதனை இம் மாணவர்கள் துப்பாக்கிச் சூட்டு காயங்களின் விளைவாக இறந்தார்கள் என்று அதற்குத்த நாள் வெளிப்படுத்தியது. ஒரு சிலரின் தலையை துளைத்துக் கொண்டும் வேறு சிலரின் காதுகளினாடகவும் துப்பாக்கி ரவைகள் சென்றன. இந்த விடயம் தொடர்பாகவும் நாங்கள் ஜனாதிபதி அவர்களை சந்தித்தோம். நாம் இவ் விடயத்தை பாராஞ்சமன்றத்தில் எழுப்பினோம். கொலையாளிகள் யார் என்பதை எமக்கு வெளியிடும் அளவிற்கு ஜனாதிபதி நேர்மையானவராக இருந்தார். விசேட செயல் அணியினால் இம் மாணவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டிருப்பதாக அவர் எம்மிடம் கூறினார். தனது அனுமதியின்றியே இவ் விசேட செயலனி திருகோணமலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் விசேட செயலனி திருகோணமலைக்கு அனுப்பப்பட்டது பற்றி தாம் அறிந்திருக்கவில்லை என்றும் அவர் எம்மிடம் கூறினார். நடந்தது குறித்து தான் பாதுகாப்பு செயலாளரை கண்டித்ததாகவும் அவர் கூறினார். கதந்திரமான விசாரணை ஒன்று நடத்தப்பட்டு குற்றவாளிகள் சட்டத்தின் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்படுவார்கள் என்று அவர் எமக்கு உறுதியளித்தார்.

இறந்த மாணவர்களின் உடல்களிலிருந்து துப்பாக்கிரவைகள் மீட்கப்பட்டன. துப்பாக்கிகள் மீட்கப்பட்டிருந்தால் குட்டு பரிசோதனை சான்றுகளின் மூலம் அந்த ரவைகள் எந்த துப்பாக்கியிலிருந்து கடப்பட்டன என்பதை நிருபித்திருக்கலாம் என்பதோடு குற்றவாளிகளை விஞ்ஞான பூர்வமாக தேடிக் கண்டுபிடித்துமிருக்கலாம். ஆனால் இவை எதுவும் நடைபெற வில்லை. எல்லாமே முடி மறைக்கப்பட்டன.

ஜனாதிபதி குந்திரமான விசாரணையொன்று நடத்தப்படும் என்றும் சட்டம் குற்றவாளிகளை குற்றவாளி கூண்டில் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் என்றும் எக்கு உறுதியளித்திருந்த போதும், இந்த ஜந்து மாணவர்களின் கொலை தொடர்பாக ஒன்றுமே நடைபெறவில்லை. உயர்கல்வியில் ஈடுபட்டிருந்த இந்த ஜந்து சிறுவர்களின் புகைப்படங்களை நான் ஜனாதிபதியிடம் கொடுத்தேன். அவர்களுள் சிலர் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்று வந்தார்கள். ஏனையவர்கள் கா.பொ.த உயர்தர பர்ட்சையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டு பல்கலைகழக அனுமதிக்காக காத்திருந்தார்கள். ஜனாதிபதி அவர்கள் அப்புகைப்படங்களை எனது முன்னிலையிலேயே தனது செயலாளரிடம் கையளித்து, “திருகோணமலையில் கொலை செய்யப்பட்ட இந்த ஜந்து மாணவர்களைப் பாருங்கள்” என்று அவரிடம் கூறினார். எனினும் எதுவுமே நடைபெறவில்லை. அறவே ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. ஐயா, அதன் பின்னர் வன்முறைகள் தொடர்ந்தன. நான் முன்னர் கூறியதுபோல் ஒவ்வொரு வன்முறை சம்பவத்தை பற்றியும் நான் குறிப்பிடப்போவதில்லை.

Hansard – 2006 May 26 Column 683 RS

நான் திருகோணமலையைச் சார்ந்தவன். அந்த மண்ணில் எனது வேர் மிக ஆழமாகவே பதிந்துள்ளது. அந்த மண்ணிற்குத்தான் கோணேஸ்வரத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னால் திருகோணமலையில் புகழ்பெற்ற கொட்டியார் வளைகுடாவை நோக்கியதாக கோணேஸ்வரம் எனும் சிவாலயம் ஓன்று இருந்ததென சேர் போல் பீரிஸ் தனது வரலாற்று நாலில் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறியது ஒரு தமிழர் அல்ல. பிரசித்தி பெற்ற ஒரு சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியரான சேர் போல் பீரிஸ்தான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். தயவு செய்து அதனை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். திருகோணமலை பத்திரகாளி அம்பாளின் மண் ஆகும். திருகோணமலை கதிர்காமக் கடவுளாகிய வில்லுன்றி முருகனின் மண் ஆகும். அந்தக் கோயில் எனது வீட்டின் எதிரே அமையப் பெற்றுள்ளது. நான் ஒரு குழந்தையாக இருந்த காலம்தொட்டு அக்கோயிலில் வழிபாடு செய்கிறேன்.

அந்தக் காலந்தொட்டு அந்தக் கோயிலுக்குக் கிரமமாகச் செல்கிறேன். தயவு செய்து அந்த மண்ணில் தலையிடாதீர்கள்.

இந்தியப் பிரதமர் சரன் சிங் மகாவலி அபிவிருத்தியோடு தொடர்புட்ட விழா ஒன்றில் கலந்து கொள்ள இலங்கைக்கு வந்தபோது, திருகோணமலைக்கு வந்தார். இது நடந்தது 1970 களின் இறுதியில் அல்லது 1980 களின் ஆரம்பத்திலாகும். கோயிலில் பிரசன்னமாகியிருந்தது பிரதமர் நல்ல முறையில் வரவேற்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்துமாறு ஜனாதிபதி ஜயவர்த்தன என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். திருகோணமலை கோணேஸ்வரம் கோயிலில் நான் பிரதமர் ஸ்ரீ சரன் சிங் அவர்களை வரவேற்றேன். அவர் காரிலிருந்து இறங்கியபோது “நான் தக்கினை கையாலயத்திற்கு வந்திருக்கிறேன்.” என்று கூறினார். அதுதான் கோணேஸ்வரம். அதுதான் திருகோணேஸ்வரம். அதுதான் திருகோணேஸ்வரம் திருகோணமலை என்ற சொல் திருகோணேஸ்வரம் என்பதிலிருந்து பிறந்தது. அது தக்கினை கைலாயம். வட இந்தியாவில் உத்தர கைலாயம் உண்டு.

தயவு செய்து திருகோணமலையில் தலையிடாதீர்கள். நாங்கள் சிறிய மக்கள். நீங்கள் பெரிய மக்கள் நீங்கள் அரசாட்சியில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதிகாரத்தை கையாளுகிறீர்கள். எங்களுக்கு அதிகாரமே இல்லை. உங்கள் அரசாங்கங்கள் ஓவ்வொன்றிலும் நான் அமைச்சராக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு அது தேவையில்லை எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டதெல்லாம் எமது மக்களின் உரிமை ஒன்றுதான். எங்களிடம் அதிகாரமில்லை. நாங்கள் சிறிய மக்கள் நீங்கள் பெரிய மக்கள் உங்களிடம் நிறைய அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் தயவு செய்து எமது தெய்வங்களின் கோபத்தைத் தூண்டாதீர்கள். கோணேஸ்வரக் கடவுள், பத்திரகாளி அம்பாள், விலலூனரி முருகன் ஆகீய எமது தெய்வங்களின் கோபத்தைத் தூண்டாதீர்கள். நியாயமின்றி நடந்து கொண்டும் அநீதி புரிந்தும் எமது தெய்வங்களின் கோபத்தை தூண்டாதீர்கள். தயவு செய்து அதனை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதனை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுமாறு நான் உங்களை தயவாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

ஜயா, நான் இப்போது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றைப்பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அண்மையில் திருகோணமலையில் இரண்டு கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. முதலாவது கூட்டம் ஏப்ரில் மாதம் 18ஆம் திகதி நடத்தப்பட்டது. ஆனால் அங்கு இருந்தார். பொலிஸ்மா அதிபர் அங்கு இருந்தார். பிரதி பொலிஸ்மா அதிபரும் வேறு சிரேஸ் பொலிஸ் மற்றும் இராணுவ அதிகாரிகளும் அவ்விடத்தில் இருந்தனர். ஒரு சிங்கள குடிமகனாகிய அரசாங்க அதிபரும் அங்கு இருந்தார். வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் பிரதம செயலாளர் மற்றும் ஆளுநரின் செயலாளர் ஆகிய இருவர் மட்டுமே அவ்விடத்திலிருந்த தமிழர்களாவர். இது ஏப்ரில் 18 ஆம் திகதி முப 11.00 மணிக்கு நிகழ்ந்தது. மாநாடு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் ஆளுநரின் செயலாளரை அவ்விடத்தினின்றும் அகன்று செல்லுமாறு அவரிடம் கூறுமாறு பொலிஸ்மா அதிபர் ஆளுநரிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அவ்விடத்தைவிட்டு அகவுமாறு அவரை கேட்டுக்கொள்ளவே அவரும் அவ்விடத்திலிருந்து சென்றார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் பொலிஸ்மா அதிபர் கந்றுமற்றும் பார்த்துவிட்டு பிரதம செயலாளரை அவ்விடத்திலிருந்து செல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்ளும்படி ஆளுநரிடம் கூறினார். பிரதம செயலாளரும் சென்று விட்டார், ஆளுநரின் செயலாளரும் சென்று விட்டார் : அவ்விடத்தே இருந்த இரண்டு தமிழர்களும் சென்று விட்டனர். அதன் பின்னர் அவர்கள் பேச்க நடத்தினர். ஆதன் பின்னர் அவர்கள் கலந்துரையாடலென்றை நடத்தினர். இக் கலந்துரையாடல் எதை பற்றியது? இந்த வெளிப்படுத்தன்மையின்மை ஏன்? இங்கு மறைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரல்தான் என்ன? எனக்கு அது தெரியவேண்டும். ஏன் இது இவ்வாறு நடந்தது என்பதை நான் அரசாங்கத்திடமிருந்து தெரிந்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாகாண பிரதம செயலாளர் ஓர் அமைச்சு செயலாளரின் பதவிக்கு நிகரான தரத்தினை கொண்டவராவார். பொலிஸ்மா அதிபர் அவரைவிட குறைந்த தரத்தை உடையவர். பொலிஸ்மா அதிபர் அந்த மனிதரையும் ஆளுநரின் செயலாளரையும் அவ்விடத்திலிருந்து அகன்று செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அதன் பின்னர் அங்கிருந்த இரண்டே இரண்டு தமிழர்களும் இல்லாமலேயே மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது.

2006 ஜூலை 2ஆம் திகதி திருக்கோணமலையில் இன்னுமொறு கூட்டம் நடைபெற்றது அதற்கு ஆளுநர் சென்றிருந்தார். பிரதி அமைச்சர் கௌரவ டிலான் பெரேராவும் அங்கு இருந்தார். அங்கு பல பிரதி அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள். ஜே.வி.பி யின் ஆலோசகரும் இருந்தார். சிலூல உருமயை சார்ந்தவர்களும் இருந்தார்கள். கௌரவ அப்துல் மஜித், பா.உ., கௌரவ ஜயந்த வீரசேகரர், பா.உ ஆகியோரும் இருந்தனர். ஜயா, கூட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் கௌரவ டிலான் பெரேரா கற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு ஏதோ தவறு ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டுகொண்டார். அவரை நான் நன்கு அறிவேன். அவரது குடும்பத்தையும் எனக்கு நன்கு தெரியும். அவரது தகப்பனாரை எனக்கு நன்கு தெரியும். திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் இன்னொரு பாரானுமன்ற உறுப்பினரான கௌரவ துறைரத்தினசிங்கமும் நானும் அங்கு இருக்கவில்லை. பொதுவாக நாங்கள் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதுண்டு. எனவே கௌரவ டிலான் பெரேரா திருக்கோணமலையில் தற்போது ஆளுநராக பதவி ஏற்றுள்ள இராணுவ அதிகாரியிடம் - அவரது பெயர் எனக்கு தெரியாது, அவர் இராணுவத்தில் என்ன பதவி வகித்தார் என்பதும் எனக்கு தெரியாது - “திரு சம்பந்தன் எங்கே? திரு துறைரத்தினசிங்கம் எங்கே? அவர்கள் வரவில்லையா? ” என்று கேட்டார். எங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்படவில்லை. நாங்கள் எப்படி செல்வது? அங்கு ஒரு கூட்டம் நடைபெறுகின்றது என்பதை நாங்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. தொலைபேசி மூலமாகவோ கடிதம் மூலமாகவோ எங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்படவில்லை. கடிதம் எதுவும் எங்களுக்கு அனுப்பப்படவில்லை. ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர் அங்கு வந்திருந்தார் என எனக்கு கூறப்பட்டது. பிரதி அமைச்சர்கள், ஆளுநர், இராணுவ அதிகாரிகள், முப்படை அதிகாரிகள் மற்றும் மற்ற இரண்டு பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் அங்கிருந்தனர். “அவர்களுக்கு ஏன் அழைப்பு விடுக்கப்படவில்லை? ” என்று கௌரவ டிலான் பெரேரா ஆளுநரிடம் கேட்டார். அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. முழுக்கமுழுக்க பொய். எங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது என்பதை நிருபிக்குமாறு நான் அவரிடம் சவால் விடுகிறேன். எங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது என்பதை காட்டுவதற்கான ஆவணங்கள் எதுவுமில்லை. நாங்கள் அழைக்கப்படவுமில்லை. என்னை அழைக்கவில்லை கௌரவ துறைரத்தினசிங்கம் பா.உ வை அழைக்கவுமில்லை.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் நான்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். ததேசூ ஜி சார்ந்த இரண்டு தமிழ் உறுப்பினர்களும் அக்கூட்டத்திற்கு அழைக்கப்படவில்லை. திருகோணமலையில் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை பற்றி கலந்துரையாடுவதற்காக அவர்கள் கூட்டமொன்றை நடத்தினார்கள். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை பற்றி கலந்துரையாடிய இந்த கேலிக் கூத்தர்கள் யார்? நான்தான் திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கான முதலாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினர். இது ஜனநாயகமாகுமா? நான் அதி கூடிய எண்ணிக்கையிலான வாக்குகளை பெற்றேன். கொளரவ துரைரத்தினசிங்கம் இரண்டாவது அதி கூடிய வாக்குகளை பெற்றார். எங்களை அழைக்காமலேயே அவர்கள் கூட்டத்தை நடத்தினார்கள். ஜூயா, இந்த இழிவான செயல் நிறுத்தபட வேண்டும். இந்த முற்றிலும் இழிவான செயல் நிறுத்தபட வேண்டும். நான் அரசாங்கத்திடம் கேட்கிறேன், நீங்கள் ஏன் இந்த இராணுவ அதிகாரியை திருகோணமலைக்கு நியமித்துள்ளீர்கள்? அவர் ஏன் திருகோணமலைக்கு நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்? ஓர் இராணுவ அதிகாரி அரசாங்க அதிகாரியா? ஒரு மிகச்சிறந்த அரசாங்க உத்தியோதத்தரான முன்னாள் அரசாங்க அதிபர் திரு. லீலானந்த ஏன் அகற்றப்பட்டார் என்பதை நான் கறுகின்றேன். புத்த பிக்கு ஒருவர் திரு. லீலானந்தவிடம் சென்று “மடுக்கோவில் நான் ஒரு கட்டிடம் அமைத்துள்ளேன். இதற்கென ஒரு சிறிது பணம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.” என்று அவரிடம் கூறினார் ஆனால் அவரால் அதற்கான திட்டத்தை அங்கீரிப்பித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அக்கட்டிடத்தின் அமைப்பு தொடர்பாக எதனையும் அவரால் அங்கீரிப்பித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒருநாள் அவர் அரசாங்க அதிபரிடம் சென்று “இக்கட்டிடத்திற்கு எனக்கு பணம் தேவை” என்று கூறினார். “நான் உங்களுக்கு பணம் தர முடியாது, ஏனென்றால் நீங்கள் அதற்கான திட்டமொன்றை சமர்ப்பித்து அதனை அங்கீரிப்பித்து கொள்ளவேண்டும். மதிப்பீடுகள் இருக்க வேண்டும் இல்லையேல் பணத்தை விடுவிக்கமுடியாது.” என்று கூறினார். அந்த பிக்கு கவலையடைந்தார். அங்கு ஒரு சிங்கள் வர்த்தகர் இருந்தார். அவர் அரசாங்க அதிபரிடம் சென்று “பஸ் நிலையத்திற்கு அருகே ஹோட்டல் ஒன்று கட்டுவதற்கு எனக்கு காணித்துண்டு ஒன்று வேண்டும்.” என்று கேட்டார். யாருக்கு? புத்த பிக்கு கங்கா? அல்லது முக்கிய பிரமுகர்களுக்கா? இப்படி உங்களுக்கெள்ளாம் காணி வழங்க முடியாது.

ஹோட்டல்கள் எதுவும் இல்லாத சந்தைக்கு அருகே நாங்கள் எப்படி உங்களுக்கு காணித்துண்டான்றை வழங்க முடியும்? என்று அரசாங்க அதிபர் கூறினார். இவர்கள் எந்து “இந்த மனிதர்-அரசாங்க அதிபர் ஒரு சிங்களவர் அல்லர்” என்று கொழும்பிலுள்ள அரசாங்கத்திடம் கூறினர் - இவர்களில் சிலர் ஜனாதிபதியையே நேரடியாக சந்திக்கும் வாய்ப்பு உடையவர்கள் என்று நான் அறிந்தேன். அவர் ஸௌனந்த. அவர் பெளத்தர். அவர் ஒரு சிறந்த சிங்களவர். அத்தகையவர் அப்பதவியிலிருந்து அகற்றப்பட்டு இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் அந்த இடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். நான் உதவி வழங்கும் நாடுகளை கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஜப்பானிடம் கேட்கிறேன். ஜக்கிய அமெரிக்காவிடம் கேட்கிறேன். கனடாவிடம் கேட்கிறேன் ஜரோப்பிய ஒன்றியத்திடம் கேட்கிறேன் நான் இந்த நாடுகள் அனைத்தையும் பார்த்து கேட்கிறேன் - தமிழர்களை இந்த வகையில் இழிவாக நடத்துவதற்கு உதவுவதற்கா நீங்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்கு உதவி புரிகின்றீர்கள்? அதற்காகவா நீங்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்கு பணம் வழங்குகின்றீர்கள்? ஜயா, இது இவ்விதமே தொடர முடியாது. இந்த இழிவான செயல், படு இழிவான செயல் முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்த அரசாங்க அதிபர், இராணுவ வீரர் திருகோணமலையில் எங்களுக்கு வேண்டுவதை தானே தீர்மானிக்க முயலுகின்றார். இவர் யார் அதை செய்வதற்கு?

Hansard – 2006 October 05th Column 2340

RS

இந்த அறிக்கை வெளியான ஒரு சில நாட்களின் பின்னர் செப்டெம்பர் மாதம் 08ஆம் திகதி “த ஹிந்து” பத்திரிகையின் நிருபர் எழுதுவது இதுதான். நான் மேற்கோள் காட்டுகிறேன் :

“பிரஞ்சு நாட்டு அரச சார்பற்ற நிறுவனமொன்றின் பதினேஞ்சு தேசிய தொண்டர்கள் ஒகல்ட் மாதம் கொல்லப்பட்ட குழ்நிலை பற்றிய விசாரணைகள் மௌனமாகி விட்டன அதிகாரிகள் இவ்விடயம் தொடர்பாக பேச விரும்பவில்லை இது சர்வதேச ஏச்சரிக்கையை ஏற்படுத்தியுள்ளது”

ஏன் நீங்கள் இது பற்றி கதைக்கவிரும்பவில்லை? நீங்கள் எதை மறைக்க முயலுகின்றீர்கள்? முதூரில் கொல்லப்பட்ட ஆட்களின் சில உடல்கள் தொடர்பாக நடத்தப்படவேண்டிய புதிய விசாரணைகளின் போது சர்வதேச அவதானி ஒருவரை அனுமதிக்க இலங்கை அரசாங்கம் மறுத்துவிட்டதையிட்டு சர்வதேச ஜீர்கள் ஆணைக்குமுனின் செயலாளர் நாயகம் அதிருப்தி வெளியிட்டு இருப்பதாக நேற்று ஊடக அறிக்கை ஒன்று தெரிவித்தது. சர்வதேச ஜீர்கள் ஆணைக்கும் இவ்விசாரணையின் போது பிரசன்னமாகி இருப்பதற்காக அவதானி ஒருவரை அனுப்ப விரும்புகிறது. எனினும் அரசாங்கம் “இல்லை நீங்கள் வரமுடியாது” என்று கூறுகின்றது. ஏன்? அவர்கள் வரக்கூடாதென ஏன்தான் கூறுகிறீர்களோ? நீங்கள் எதை மறைக்க முயலுகின்றீர்கள்? சர்வதேச ஜீர்கள் ஆணைக்கும் கயேட்சையான அவதானி ஒருவரை இங்கு அனுப்பி வைத்தால் உண்மை வெளிவந்துவிடுமென நீங்கள் கவலை படுகிறீர்களா? அதுதான் காரணமா? தயவு செய்து எமது கேள்விகளுக்கு பதிலளியுங்கள். ஊழையாகவிடாதீர்கள். செவிடர்களாகவிடாதீர்கள். தயவு செய்து எமது கேள்விகளுக்கு பதிலளியுங்கள். இளம் தமிழர்கள் கொடுரமாக கொலை செய்ய பட்டுள்ளனர். எங்களுக்கு ஒரு பதில் வேண்டும்.

இதுதான் இந்த நாட்டில் தமிழர்களின் உயிரின் நிலமையாகும். இந்த நிலமைக்குத்தான் நாங்கள் வரவேண்டியுள்ளது. இவையெல்லாம் எந்த நாளும் மூடி மறைத்துவிட முடியாத விடயங்களாகும்.

இதனுடன் தொடர்புடைய வேறு சில விடயங்கள் பற்றியும் நாம் குறிப்பிட வேண்டுமென நான் கருதுகிறேன். வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் இணைப்பிற்கெதிராக வழக்குத் தொடரப்பட்ட போது கிழக்கு மாகாணத்தில் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு வாழ்ந்து வருவோர் தமது கருத்து செவிமடுக்கப்பட வேண்டியதற்கான அடிப்படை உரிமை தமக்கு உள்ளது எனும் உறுதியான நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் ஒரு முக்கியமான தரப்பினர் என்பதனால் அவர்களது கருத்துக்களை முழுமையாகவும் பயனுறுதிமிக்க வகையிலும் கேட்டறியாது நீதியான தீர்மானமெதனையும் மேற்கொள்ள முடியாது. தனிப்பட்டோர் உரிமைகளோடு ஒப்பிடுகையில், வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு எனும் பிரச்சினை தமிழர் முஸ்லிம் ஆகிய இரு இனங்களையும் சேர்ந்த இலட்சக்கணக்கான தமிழ் பேசும் மக்களின் கூட்டு உரிமையைப் பாதிக்கின்றது. வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு வாழ்ந்து வருவோர் தமக்கு நீதி மறுக்கப்படுகின்றது என உணரலாகாது. நீதி வழங்கப்படவில்லை என்றும் நீதி வழங்கப்படுவதாகத் தெரியவுமில்லை என்றும் உணரக்கூடாது. இதுவே இன்று இந்த நாடு உள்ள நிலைமைக்கான முதன்மையான காரணமாகும். வடக்கு கிழக்கில் வாழும் தமிழ் மக்களின் நியாயமான சுயாட்சிக்கான போராட்டமே புதிய அரசியல் அமைப்பு ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுவந்தது. இலங்கை இந்திய உடன்படிக்கையும் அதன் பின்னரான சட்டவாக்க நடவடிக்கைகளும் ஏற்பாடுகளும் இப்போராட்டத் தின் விளைவாக ஏற்பட்டவையாகும் என்பதோடு, அவை சட்டபூர்வமான தமிழர் அபிலாகைகளுக்கு இடமளிக்கும் நோக்கம் கொண்டவையாகவும் அமைந்திருந்தன.

சுதந்திரத்திலிருந்து பல தசாப்தங்களாக மறுக்கப்பட்டு வந்தவையும் ஏற்றுக்கொள்ளவின் ஆரம்ப கட்டங்களுக்கு உட்பட்டு வருவதுமான ஏனையவர்களின் - தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வருவோரின் - அடிப்படை உரிமைகளிலிருந்து வேறுபடுத்தி எந்தவொரு தனிமனிதரதும் உரிமைகளை அர்த்தழூர்வமாகப் பரிசீலிப்பது சாத்தியமற்றதாகும்.

வடக்கு கிழக்கில் வாழும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கு எதிராக ஜெந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது, சட்டத்தின் மூன் சமத்துவம் மறுக்கப்பட்டது, சட்டத்தினால் சம பாதுகாப்பு மறுக்கப்பட்டது. சிங்கள மக்கள் சலுகைகளுடன் நடத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக, அரசு காணிகளையும் ஏனைய அரசு வளங்களையும் பகிர்ந்தளிக்கும் விடயத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள மக்கள் சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து சலுகை மிக்க வகையில் நடத்தப்பட்டனர். அரசு காணிகளை பகிர்ந்தளிப்பதில், அப்பிரதேசத்தில் வதிபவர்கள் என்ற வகையில் சட்டத்தின்படி ஒரு முன்னுரிமையைக் கொண்டுள்ள தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் ஆகிய தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள சிங்கள மக்களுக்கு அரசு காணிகளும் சகல வசதிகளும் முன்னுரிமை அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டன. அரசாங்கத்தால் முன்னெடுக்கப்படும் சிங்கள குடியேற்றங்களை முடிவுறுத்தும் நோக்கம் கொண்ட 1957 ஆம் ஆண்டின் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் உடன்படிக்கையும் 1965 ஆம் ஆண்டின் டட்லி சேனாநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தமும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை.

ஜயா, சுதந்திரம் பெற்ற ஆண்டாகிய 1948 ஆம் ஆண்டிற்கும் வடக்கு கிழக்கில் கடைசியாக குடித்தொகை மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட ஆண்டாகிய 1981 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் சிங்கள குடித்தொகையின் தேசிய அதிகரிப்பு 238 வீதமாக இருந்தது. அதே காலப்பகுதியில் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள குடித்தொகையின் அதிகரிப்பு 883 வீதமாக இருந்தது. 1827 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள குடித்தொகை 0.53 வீதமாக இருந்தது. 1881 இல் அது 4.66 வீதமாக இருந்தது. 1921 இல் 4.53 வீதமாகவும், சுதந்திரம் பெற்ற காலமாகிய 1946 இல் 9.87 வீதமாகவும் இருந்தது. பண்டாரநாயக - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட காலமாகிய 1953 இல் அது 13.11 வீதமாக இருந்தது. டட்லி சேனாநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட 1963 ஆம் ஆண்டு இது 19.90 வீதமாக இருந்தது.

கிடைக்கக்கூடியதாயுள்ள கடைசி குடித்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி 1981 இல் இது 24.92 வீதமாகும். 1827 ஆம் ஆண்டில் 74.52 வீதமாக இருந்த தமிழ் குடித்தொகை 1981 இல் 42.13 வீதமாக குறைக்கப்பட்டிருந்தது. 1827 ஆம் ஆண்டு புள்ளிவிபரங்கள் சமய அடிப்படையிலான ஒரு குடித்தொகை மதிப்பீடாகும். ஏனைய புள்ளிவிபரங்கள் அனைத்தும் குடித்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து தமிழ் மக்களுக்கு சட்டத்தின் முன் சமத்துவமும் சட்டத்தினால் சமத்துவமான பாதுகாப்பும் மறுக்கப்பட்ட மையினாலேயே இவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளது.

Hansard – 2006.11.07 Column 2856 RS

இணைப்பைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கானதோரு கடமை அரசாங்கத்திற்கு உண்டு. 18 வருடங்களுக்கு மேலாக தனக்கு முன் பதவி வகித்த நான்கு ஐனாதிபதிகள் ஒவ்வொருவராலும் பின்பற்றப்பட்ட நடவடிக்கைத் தொடரைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் கடமையொன்று ஐனாதிபதிக்கு உண்டு. அயல்நாடான இந்தியாவுடன் கைச்சாத்திட்ட சர்வதேச உடன்படிக்கை ஒன்றிற்கமைய இலங்கையின் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றியும் கடமையொன்று ஐனாதிபதிக்கு உண்டு. சர்வதேச உடன்படிக்கைக்கு அமைவான இலங்கையின் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றாமல் இருப்பதற்கு தொழில்நுட்ப காரணங்கள் ஒரு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய காரணமாக அமையாது.

தமிழர்கள் தாம் மீண்டும் ஒரு முறை ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோம் என்று நினைக்காமல் இருக்கும் ஒரு நிலையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான கடமை ஒன்று ஐனாதிபதிக்கு உண்டு. நீண்டகாலமாகவே நாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கின்றோம். தலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே! நாங்கள் மீண்டும் ஒரு முறை ஏமாற்றப்பட்டால் அது பாரதுரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும், என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

வடக்கு கிழக்கில் உள்ள ஒவ்வொரு மாவட்டமும் 1981 ஆம் ஆண்டு குடித்தோகை மதிப்பீடின் படி தமிழ் பேசும் மக்களின் பெரும்பான்மையக் கொண்டிருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். 1827 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் 99.24 வீதமாக (74.52% தமிழர்களும் 24.72% முஸ்லிம்களும்) இருந்தனர். சிங்களவர்கள் 0.53 வீதமாக இருந்தனர். இது 1827 ஆண்டிற்கு முற்பட்ட நாற்றாண்டுகளாக - உண்மையில் மனிதக் குடியிருப்பு ஆரம்பித்தது தொட்டு - தமிழ் பேசும் மக்களே கிழக்கு மாகாணத்தின் வரலாற்று ரீதியான பூர்வீகக் குடிகளாக இருந்தனர் என்பதை சந்தேகத்திற்கிடமின்றி நிருபிக்கின்றது.

பிரபல சிங்கள வரலாற்றாசிரியரான கலாநிதி போல் பீரிஸ் தனது வரலாற்று நாலில், “விஜயனின் வருகைக்கு நீண்டகாலத்திற்கு முன்னரே முழு இந்தியாவினதும் மதிப்பைப் பெற்றிருந்த, அங்கீரிக்கப்பட்ட ஜந்து சிவாலயங்கள் இலங்கையில் இருந்தன. அங்கு, சிறுப்பு மிகக் கொட்டியார் வளைகுடாவிற்கு எதிரே திருக்கோணேஸ்வரம் அமையைப் பெற்றிருந்தது” என்று கூறுகின்றார். திருக்கோணமலையில் உள்ள புகழ்மிக்க திருக்கோணேஸ்வர ஆலயம் புராணங்களில் (நினைவுக்கெட்டாத காலம் தொட்டு நிலவிவரும் இந்து நால்கள்) “தக்ஷன கைலாயம்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்து மதத் துறவிகளான திருஞானசம்பந்தரும், அருணகிரிநாதரும் 7 ஆம் நாற்றாண்டு தொட்டு இக் கோயிலைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். திருக்கோணேஸ்வரமும் திருக்கோணமலையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பின்னாந்தவை. தமிழ் இந்துக்கள் புகழ்மிக்க திருக்கோணேஸ்வர கோயிலுடன் கொண்டிருக்கும் வரலாற்று, மத மற்றும் கலாசார உறவுகள் இக்கோயில் எவ்வளவு பழமையானதோ அவ்வளவு பழமையும் பெருமையும் கொண்டாதாகும். பேராசிரியர் போல் பீரிஸின் கூற்றுப்படி, விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரே இவை நிலவி வந்துள்ளன. இது, திருக்கோணமலையுடன் தமிழ் மக்களுக்கு இருக்கும் தொடர்பின் பழமையை எடுத்துக்காட்டும் மறுக்க முடியாத சான்றாகும்.

வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் மக்களின் பழையானது இலங்கையின் முதலாவது பிரித்தானிய ஆளுனரான பிற்டரிக் நோத்தின் செயலாளரான கலாநிதி கிளேக்டோன் அவர்கள் 1799 ஜூன் முதலாம் திகதி சமர்ப்பித்த அறிக்கையினால் மேலும் நிருபிக்கப்படுகிறது. அவர் தனது அறிக்கையில், “மிகப்பழங்காலம் தொட்டு இத்தீவின் உரிமையை இரு வேறு தேசியங்கள் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளன. முதலாவதாக, தெற்கு மற்றும் வளவை ஆண்றிலிருந்து சிலாபம் வரையிலான மேற்குப் பாகத்தில் சிங்களவர்களும், இரண்டாவதாக வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு உரிமையாளர்களாக இருந்த மலபார்களும், இவ்விரு தேசியங்களும் தமது மதத்தாலும் மொழியாலும் வாழ்க்கை முறையாலும் ஒன்றிலிருந்து மற் றொன்று முழுமையாக வேறுபட்டவையாகும்.” ஏன்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் 1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிற்கு அமையவும் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிற்கு அமையவும் ஓரே விதமான மொழிச் சிறப்பியல்லபேயே அனுபவிக்கின்றன. அதன்படி தமிழே நிர்வாக மொழியாகவும் நீதிமன்றங்களின் மொழியாகவும் இருக்கும் அதே வேளை ஏனைய அனைத்து மாகாணங்களிலும் சிங்களம் நிர்வாக மொழியாகவும் நீதிமன்ற மொழியாகவும் இருக்கின்றது. மொழி இடையநாத் தன்மை, வடக்கு கிழக்கு மாகாணமெங்கும் தொடர்கின்றது. தற்போதை அரசியலமைப்பு கூட வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் குடிமக்களுள் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ் பேசும் மக்களாவர் என்பதை அங்கீரிக்கின்றது.

இரு தமிழ் மொழிவாரிப் பிரதேசம் எனும் எண்ணக்கரு முதலில் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தத்தின் கீழ் 1957 ஆம் ஆண்டிலேயே தோற்றம் பெற்றது. இவ்வுடன்படிக்கை, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் பிராந்தியங்களின் உருவாக்கத்திற்கும் மாகாண எல்லைகளுக்கு அப்பால் உள்ள பிராந்தியங்களின் இருப்பிற்கும் வகை செய்தது. பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம் அமுல்படுத்தப்பட்டிருப்பின் இருந்து 1957 இல் உண்மை நிலையாகி இருக்கும்.

இப்போது கேள்வி: இந்த நாட்டில் எந்த அடிப்படையில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது? நீதியின் அடிப்படையிலா? அல்லது பேரினவாத மேலாதிக்கம் மற்றும் நியாயமற்ற முறையில் அடைந்த நன்மைகளை தக்கவைத்துக் கொள்வது என்னும் அடிப்படையிலா? இக்கேள்விக்கான நேர்மையானதோரு பதில் இந்நாட்டின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும்.

வடக்கு கிழக்கு தொடர்பாக முன்பிருந்த சம அந்தஸ்தை மீண்டும் ஏற்படுத்த தேவையான நடவடிக்கை எடுப்பது அரசாங்கத்தின் கடமை என்ற எமது கருத்தை நாம் முன்வைக்கின்றோம். உரிய தீர்மானத்தை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுமாயின் முன்பிருந்த சம அந்தஸ்தை மீண்டும் ஏற்படுத்த மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைக்கு இப்பாரானுமன்றம் ஆதரவு வழங்கும் என்பதை சந்தேகமில்லை. இவ்விடயத்தில் தாமதமின்றி செயற் படுமாறு நாம் அரசாங்கத்தை வலியுறுத்துகின்றோம்.

Hansard 21.11.2006

Letter to HE the President by Hon. RS

2 ம் சம்மிட் :பிளட்,

கெப்பிட்பொல மாவத்தை,

கொழுங்கு - 05.

தொலைபேசி : 0112559787

2006 நவம்பர் 20

வடக்கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வாக்கரை, கதிரவெளி பிரதேசங்களில் உள்ள 12,000 தமிழ் குடும்பங்களின் பட்டினித் துயரம்

2006 நவம்பர் 16ம் தீக்தி நாங்கள் உங்களையும் உங்கள் செயலாளர் மற்றும் பிரதான ஆலோசகரையும் சந்தித் போது ஏற்கக்கரைய மூன்று வாரங்களாக உணவு, மருந்து அல்லது வேறு அத்தியாவசிய தேவைகள் எதுவும் வழங்கப்படாது தொடர்ச்சியாக பெரும் மனித அவலங்களுக்கு

உள்ளாகி வந்த மேல்வரும் பிரதேசங்களில் வாழும் 12,000 தமிழ் குடும்பங்களின் துன்ப நிலைமைபற்றி உங்களுக்கு எடுத்தியம்பினோம். 2006 நவம்பர் 16ம் திகதி ஆகிய அன்று மாலைக்குள்ளாகவே வாகரை மற்றும் கத்ரவெளி மக்களுக்கு உணவு முதலியன் கிடைத்தவிடுமென உங்களது பிரதான ஆலோசகர் எம்மிடம் தெளிவாக கூறினார். அதைக்கேட்டு நாம் பெரிதும் நிம்மதியடைந்தோம்.

நவம்பர் மாதம் 17ம் திகதி மட்டக்களப்பு கச்சேரியிலிருந்து வாகரைக்கும் கத்ரவெளிக்கும் அப்பகுதி பிரதேச செயலாளருடன் பத்து லொறிகளில் உணவு பொருட்கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. இந்த லொறிகள் மாங்கேணி இராணுவ சோதனைச் சாவடிக்கு சில கிலோ மீற்றர் தெற்கே நாவலடி நாக பாலம் அருகே இராணுவத்தினரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு திரும்பிச் செல்லுமாறு கட்டளையிடப்பட்டது. ரத்நாயக்க எனும் பிரிகேடியர் பின்னர் அரசாங்க அதிபருக்கு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு வாகரை மற்றும் கத்ரவெளி பகுதிகளுக்கு இனிமேல் எந்த லொறியும் அனுப்பிவைக்கப்படலாகாது என்றும் அப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களை அங்கிருந்து அகற்றுவதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்றும் கூறினார்.

2006 நவம்பர் 18ம் திகதி நாங்கள் இவ்விடயத்தை பாராளுமன்றத்தில் எழுப்பினோம். பாதுகாப்பு செயலாளருடனும் இராணுவ கட்டமைப்பிலுள்ள ஏனையவர்களுடனும் கலந்து பேசிய பின்னர் அரசாங்கத்தின் சார்பில் அப்போது குறுக்கீடு செய்த அமைச்சர் கெளரவ ஜெயராஜ் பிரனாந்துபுள்ளே உணவு பொருட்களுடன் எட்டு லொறிகள் வாகரைக்கும் கத்ரவெளிக்கும் 18ம் திகதியாகிய அன்றைய தினமே செல்லுமென பாராளுமன்றத்தில் உறுதியளித்தார். அதற்கிணங்க மேலதிக அரசாங்க அதிபர், பிரதேச செயலாளர், உதவி பிரதேச செயலாளர் ஆகியோருடன் எட்டு லொறிகள் மட்டக்களப்பு கச்சேரியிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றன. அவையும் மாங்கேணி சோதனைச்சாவடியில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன அவை மேலும் தொடர்ந்து செல்ல முடியவில்லை. மட்டக்களப்புக்கு திரும்பிச் செல்லுமாறு அவற்றிற்கு கட்டளையிடப்பட்டது.

2006 ஒக்டோபர் 27ம் திகதி ஒரு சிறிய எண்ணிக்கையிலானவர்களுக்கு மட்டுமே போதுமான மிகவும் அற்ப அளவு உணவு பொருட்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டதன் பின்னர் வாகரைக்கும் கதிரவெளிக்கும் எவ்வித உணவு பொருட்களும் அனுப்பிவைக்கப்படவில்லை. கடைசியாக, போதுமான உணவு விநியோகமொன்று அனுப்பிவைக்கப்பட்டது ஒக்டோபர் மாதம் 20ம் திகதியாகும்.

எனவே மூன்று வாரங்களுக்கு மேலாக இப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கு எவ்வித உணவோ, மருந்தோ அல்லது ஏனைய அத்தியாவசிய பொருட்களோ அனுப்பி வைக்கப்படவில்லை என்பதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளிகள்.

இப் 12,000 தமிழ் குடும்பங்களுள் ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களுமாக ஏறத்தாழ 38,000 பேர் அடங்கியுள்ளனர். இக் குடும்பங்களுள் ஏறத்தாழ 3,500 குடும்பங்கள் வாகரை மற்றும் கதிரவெளி கிராமங்களில் நிரந்தர குடியிருப்பாளர்களாவர். ஏனைய 8,500 குடும்பங்களும் அப்பகுதியை அண்டிய திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தெற்கு தென்கிழக்கு மற்றும் தென்மேற்கு கிராமங்களிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்தவைகளாகும்.

இவர்கள் போசாக்கின்மை, நோய் மற்றும் பட்டினி ஆகியவற்றை எதிர்நோக்கியுள்ளனர். பாரதாரமான மனித பேரவைமொன்று ஏற்படவள்ளது.

வாகரை மற்றும் கதிரவெளி மக்களுக்கு உணவு, மருந்து மற்றும் ஏனைய அத்தியாவசிய பொருட்கள் ஆகியன அவசரமாக விரைந்து அனுப்பப்படவேண்டுமெனவும் தாங்கள் தயவு கூர்ந்து இவ்விடயத்தில் நேரடியாக தலையிட்டு இவை அனுப்பபடுவதை உறுதி செய்ய தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவேண்டுமெனவும் நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

உங்கள்

ஆர்.சம்பந்தன்

ததேக பாராளுமன்றக் குழுத்தலைவர்,

திருகோணமலை மாவட்ட பா.உ

Hansard – 2007.06.06

சுதந்திரம் கிடைத்த 1948ம் ஆண்டுக்கும் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பு வடக்கு கிழக்கில் கடைசியாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 1981ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் சிங்கள மக்களின் தேசியமட்ட சனத்தொகை அதிகரிப்பு 238 வீதமாக இருந்தது. இதே காலப்பகுதிக்குள் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள மக்களின் சனத்தொகை அதிகரிப்பு 883 வீதமாக இருந்தது. கிழக்கு மாகாணத்தில் 1827ம் ஆண்டில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களின் தொகை 0.53 சதவீதம். 1881ல் 04.66 வீதம், 1921ல் 4.53 வீதம். சுதந்திரத்தின்தோடு அண்மித்த 1946ல் அது 9.87 வீதம் பண்டா செல்வா ஓப்பந்த ஆண்ட 1953ல் 13.11 வீதம், ட்ட்லி – செல்வா ஓப்பந்தகாலமான 1963ல் 19.90 வீதம் வடகிழக்குக்கான இறுதிக் கணக்கெடுப்பு ஆண்டு 1981 ல் நடைபெற்றபோது, கிழக்கில் 24.92 வீதம், 1827 ல் 74.52 வீதமாக இருந்த தமிழ் சனத்தொகை 1981ல் 42.13 வீதமாக குறைக்கப்பட்டது 1827ல் எடுக்கப்பட்ட தொகை சமய அடிப்படையிலான கணக்கெடுப்பாகும். ஏனைய எண்ணிக்கைகள் குடிசனத் தொகைக் கணக்கெடுப்புகளின் பதிவுகளிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகும். இதற்கான காரணம் சுதந்திர தினத்திலிருந்து தமிழ் மக்களுக்கு சட்டத்தின் முன் சமத்துவமும், சட்டரீதியான சம பாதுகாப்பும் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையேயாகும்.

தொகுதிவாரியானதும் நிர்வாக ரீதியானதுமான புதிய பிரிவுகள் தமிழ் பேசும் மக்களைப் பாதிக் கக் கூடிய விதத் திலும், சிங்கள மக்களுக்கு விகிதாசாரத்துக்கு மிஞ்சிய வகையில் நன்மை பயக்கும் வகையிலும் நீதியற்ற முறையில் பிரித்தெடுக்கப்பட்டவையாகும். நாடு சுதந்திரமடைந்த காலகட்டத்தில் திருகோணமலையில் நான்கு உதவி அரசு அதிபர்(வன்னியர்) பிரிவுகள் காணப்பட்டன. அவையாவன (1) பட்டினமும் குழலும், (2) கட்டுக்குளம் பற்று (3) கொட்டியார் பற்று (4) தம்பலகாமம் பற்று என்பன நான்குமே தமிழ்ப் பேசும் மக்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட பிரிவுகளாகும். முதல் முன்று பிரிவுகளும் தமிழரைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்டவிடத்து நான்காவது பிரிவு முஸ்லிம் பெரும்பான்மையினரைக் கொண்டிருந்தது.

இன்றைக்கு மாவட்டத்தில் பதினொரு பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள் உள்ளன. நான் கூறுவதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக கொட்டியார் பற்று உதவி அரச அதிபர் பிரிவைப் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்துகிறேன். 1881ம் ஆண்டிற்கான குடிசன மதிப்பின்படி சனத்தொகைப் பரம்பல் கீழ்க்காணும் விதத்தில் அமைந்திருந்தது.

தமிழர் - 3027 முஸ்லிம்கள் - 1673 சிங்களவர் - 11

இன்று கொட்டியார் பற்று உதவி அரச அதிபர் பிரிவு மூன்று பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள், பரப்பளவு, சனத்தொகைப் பரம்பல் போன்ற விபரங்களைக் கீழே தருகிறேன்.

பெயர்	சதுரக்கிலோமீட்டரில்	சனத்தொகை
		பரப்பளவு

01. முதூர் 179.4 ச.கி.மீ முஸ்லிம்கள் 35,319

தமிழர் 28,199

சிங்களவர் 172

மொத்தம் 63,690

கோட்டீஸ்

02. முதூர் 377 ச.கி.மீ சிங்களவர் 8,414

தமிழர் 3,516

முஸ்லிம்கள் 1,956

மொத்தம் 13,886

03. ஈச்சிலம்பற்று 98 ச.கி.மீ 11,923 தமிழர் மட்டும்.

மூன்று பிரிவுகளிலுமுள்ள மொத்தச் சனத்தொகை 89,499. தமிழர் மொத்தத் தொகை 43,638 மொத்த முஸ்லிம் தொகை 37,275. மொத்த சிங்களவர் எண்ணிக்கை 8,586.

தமிழ் பேசும் மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 80,913. சிங்களம் பேசுவோரின் மொத்த எண்ணிக்கை 8,586. சுருக்கமாகச் சொல்வதாயின் சிங்களப் பெரும்பான்மையினரான 13,886 பேருக்கு 377 ச.கி.மீ நிலமும், மூஸ்லிம் பெரும்பான்மையிரான 63,690 பேருக்கு 179.4 ச.கி.மீ நிலமும், தமிழ்ப் பெரும்பான்மையினரான 11,293 பேருக்கு 98 ச.கி.மீ நிலமும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழரின் பலத்தைக் குறைக்கும் வகையில் நிலப்பரப்பு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுதான் சட்டாதியான சமத்துவமா? சட்டாதியான வகையில் சமமான பாதுகாப்பா? இவ்வாறுதான் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் தமிழ்ப் பேசும் பகுதிகளில் சிங்கள மேலாதிக்கம் தினிக்கப்படுகிறது. சிங்கள அமைப்பின் கீழுள்ள சட்டவாக்க, நிர்வாக, நீதித்துறைகளில் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் நாதியற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். பல்வேறு பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளில், குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திருக்கோணமலை, அம்பாறை மாவட்டங்களில் வெளிப்படையான, நீதியற்ற நடைமுறை நிலவுவது நிருபிக்கப்படக்கூடியது. சில சக்திகள் இத்தகைய நிலை பற்றிப் பீற்றித் திரிவதோடு இத் தகைய நிலை நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றன. ஆகவேதான் இந்தச் சக்திகள் வடகிழக்கு இணைப்பை எதிர்க்கின்றன.

Para 1 column 890 to 891

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தின் சாராம்சம் யாதெனில் சகல சட்டவாக்க நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரங்கள் மத்திய அதிகாரத்திடம் செறிந்து இருப்பதாகும். பாரானுமன்றத்திற்கு சட்டத்தை ஆக்கும் அதிகாரமும் சனாதிபதி, அல்லது பிரதம மந்திரி அல்லது மந்திரிசபைக்கு நிறைவேற்றுத்துறையில் அதிகாரம் குவிந்திருப்பதாகும். மத்திய அதிகாரமானது தனது விருப்பத்தின் பேரில் தனக்கு கீழான சபையினது அதிகாரங்களைக் வழங்க வாபஸ்பேற், மாற்ற, அல்லது நிராகரிக்க அதிகாரங்களைக் கொண்டு இருக்கும். ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறைமையில் அதிகாரங்கள் பகிரப்பட்டு இருப்பினும் நடைமுறையிலுள்ள பெரும்பான்மை சர்வாதிகாரமானது பாதுகாக்கப்பட்டு பேணப்பட்டு இருக்கும். அதாவது வேறு வார்த்தையில் கூறுவதாயின் ஒற்றையாட்சி முறைமையில் இந்திலைமையே காணப்படும். அதுவே தற்போதைய SLFP யின் திட்டத்தில் தெளிவாக காட்டப்பட்டுள்ளது.

“அதாவது அரசியலமைப்பின் தற்போதைய ஒற்றையாட்சித் தன்மையை பேணல் அந்தவகையான திட்டத்தின் மூலம் அமுல் செய்யப்படுகின்ற அதிகாரத்தினை பங்கிடுகின்ற (Trojan horse) மண்குதிரை போன்ற ஏமாற்றமாகவே இருக்கும். 1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு அமுல் செய்யப்படுமேன்னர் என்ன வகையான குறைகள் காணப்பட்ட போதிலும் பிரிவினைக்கான் கோரிக்கை எழவில்லை. சுதந்திரத்துடன் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட சோல்பரி அரசியலமைப்பானது ஒர் ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதாகக் கூறவில்லை. 1972ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் தோற்றுத்தின் பின்னரே அதாவது ஒற்றையாட்சி தன்மை வலியுறுத்தப்பட்ட பின்பே பிரிவினைக்கான கோரிக்கையும் முழுமையான இறையாண்மையும் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஒற்றையாட்சி என்ற எண்ணக்கருவானது பல்வேறு வகையான மக்களுக்கு சமத்துவத்தை மறுத்து, பல இன தேசியங்களுக்கு இடையில் வேறுபாடுகளை உருவாக்கி முழுமையான பெரும்பான்மை இறைமையை வலியுறுத்தி நிற்கும்.

மாவட்டத்தினை அடிப்படையாக கொண்ட திட்டமானது பெரும்பான்மை சர்வாதிகாரத்தின் தன்மையை தெளிவாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கிழக்கு மாகாணத்தில் சில பிரதானமான மாவட்டங்களில் இடம்பெறுகின்ற சிங்களக் குடியேற்றமானது பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம், டட்லி சேனநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தத்தினை மீறுவதாக அமைவதுடன் அதன் குடிசார் தன்மையையும் மாற்றி ஒற்றையாட்சி முறைமையில் சிங்களப் பெரும்பான்மைக்கு சார்பாக மாறி அத்தகைய மாவட்டங்களில் சிங்கள பெரும்பான்மையையும் அதிகரிக்க வைக்கின்றது. இந்த தீய நோக்கின் குறிக்கோள் யாதெனில் மொழிரீதியாக இனாதியாக செறிந்து காலாகாலம் வாழுகின்ற மக்களின் பெரும்பான்மையைத் தகர்த்தெறிந்து. அந்த பிரதேசத்தில் ஆளுகின்ற வாழுகின்ற உரிமையை மறுப்பதேயாகும். இது திட்டமிடப்பட்டு நடைபெறுகின்றது. அதாவது கடும்போக்கான சிங்களவாதிகளின் நோக்கத்தினை நெறிப்படுத்துகின்ற நாடுமுழுவதும் சிங்கள பெரும்பான்மை ஆட்சியை உருவாக்கின்ற நோக்கமாகும். இந்த கடும் போக்கு சிங்கள வாதிகளின் எண்ணத்தினை நிலைபெறச் செய்வதற்காக கடந்த 50 வருடங்களாக தேர்தல்களில் தமிழர்களின் கோரிக்கை முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

தங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கை சம்பந்தமான விடயங்களில் கூட தமிழ் மக்களின் அர்த்தபுல்லியான கருத்தைக் கூட்டாகக் கூறும் சுதந்திரம் இதன் மூலமாக மறுக்கப்படுகிறது. இது அவர்களின் சுயமரியாதை கெளரவும் மீதான ஒர் அடியாகும். இந்த வகையான சுதந்திரத்தை மறுத்தலானது பெரும்பான்மை சர்வாதிகாரத்திற்கு ஒப்பானது. தமிழ் மக்களின் ஏகோபித்த சனநாயகத் தீர்ப்புக்களினை மழுங்கடிக்க சில அடிவருடிகளை தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளாகக் காண்பிக்க முயற்சிக்கப்படுகிறது.

இது சர்வதேச மனித உரிமை பிரகடனத்துக்கும் பொருளாதார, சமூக, கலாசார குடியியல் அரசியல் உரிமைகளை உள்ளடக்கும் சர்வதேச சாசனங்களுக்கும் மாறானது.

தமிழ் தேச மக்களின் சனநாயக தேர்தல் தீர்வுகளுக்கு எதிராக அதாவது அவர்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்கின்ற பிரதேசத்தில் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு எதிராக அவர்களின் கோரிக்கை மறுக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் தமிழ் மக்கள் சிங்கள பெரும்பான்மை ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறை அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

இந்த வர்த்தமானி அறிவித்தலானது பல்வேறு விடயங்களில் தெளிவற்றும் குழப்பமாகவும் காணப்படுகின்றது. அந்த வர்த்தமானியில் காணப்பட்டபடி உயர் பாதுகாப்பு வலயமானது முதுர் பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் சுமார் 50 வீதத்தினை உள்ளடக்கி காணப்படுகிறது.

தற்போதைய முதுர் பிரதேச செயலாளர் பிரிவானது சுமார் 1794 சதுர கிலோ மீற்றர்களை உள்ளடக்கியது. மேலும் இந்த உயர்பாதுகாப்பு வலயமானது சுமார் 50% நிலப்பரப்பினை உள்ளடக்கும் அதாவது 90 சதுர கிலோமீற்றர் பகுதி இதனுள் உள்ளடக்கும். இந்த திட்டத்தில் குறிப்பிட்ட வண்ணம் இது பின்பற்றப்படாமை. இவ்வளவு பரப்பு நிலமும் இந்த உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் உள்ளடக்கும் இப்பிரதேசத்தினுள் சுமார் 12 கிராம சேவை பிரிவுகள் உண்டு.

மேலும் இதனுள் 15,648 மக்களைக் கொண்ட 4,249 குடும்பங்களும் 28 கிராமங்களும் இதில் உள்ளடக்கப்படுகின்றது. நான் இக்கிராமங்களின் பெயர்களையோ வாசிக்கவில்லை. நான் இதனை சபையில் சமர்ப்பித்ததுடன் எனது வாக்குமூலம் விபரங்கள் என்பன ஹன்சாட்டில் இடம்பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நான் சமர்ப்பித்த ஆவணங்களில் 28 கிராமங்கள் உள்ளன. இக்கிராமங்களில் 19 பாடசாலைகள் உள்ளன. இதில் பிரபலமானது முதார் பிரதேசத்தில் பிரபல யமான முண் ணனி பாடசாலையாக தீகழும் சேனையூர் மகாவித்தியாலயம் ஆகும். இந்த 19 பாடசாலைகளில் எனது அறிவுக்கு எட்டியவரையில் சுமார் 5000 முதல் 6000 வரையிலான பிள்ளைகள் கல்வி கற்கின்றார்கள். இந்த பிரதேசத்தில் சுமார் 18 இந்து ஆலயங்களும் எட்டு மெதுடிஸ்த ஆலயமும் உண்டு. விபரங்களை சமர்ப்பிக்கின்றேன். இந்த 19 பாடசாலைகளில் பெயரும் 19 வணக்கஸ்தலங்களின் பெயர்களையும் எனது பேச்சில் உள்ளடக்கி ஹன்சாட்டில் சேர்க்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இந்த பிரதேசத்தில் மக்கள் விவசாயம் செய்கின்ற 88 குளங்கள் உண்டு. இப்பிரதேசத்தில் சுமார் 2000 ஏக்கர் பரப்புள்ள புலத்தைகள் இப்பகுதிமக்களின் கால்நடை வளர்ப்புக்காக உண்டு. விவசாயம், மீன்பிடி கால்நடை வளர்த்தல் இப்பகுதி மக்களின் பிரதான தொழிலும் வருமானம் வழங்கும் மூலதனமாகும்.

அநேகமான குடும்பங்கள் தங்கி வாழுகின்ற பல மீன்பிடிக் கிராமங்கள் இப்பிரதேசத்தில் உள்ளன. இப்பிரதேசத்தில் இரண்டு ஆஸ்பத்திரிகள் உண்டு. சம்பூர் வைத்தியசாலை மற்றது பாட்டாளிபுரம் வைத்தியசாலை.

இந்த உயர் பாதுகாப்பு வலயம் இப் பிரதேசத்தில் அழுல் செய்யப்படுமானால் இந்த பகுதியில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையையும் வாழ்வாதாரங்களுக்கும் ஏற்படப்போகும் ஆயத்துக்கள் துன்பங்களை ஆராய்ந்து பார்க்குமாறு இந்த சபையினை விநியமாக கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

1827ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீடு என்னிடம் உள்ளது. இதன்படி முழுத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் 14,182 இந்துக்களும், 250 பெளத்தர்களும் 3,245 முஸ்லிம்களும் 1,481 கிறிஸ்தவர்களுமே உண்டு. அநேகமாக எல்லா கிறிஸ்தவர்களும் தமிழர். இங்கு முக்கியமாக என்னவெனில் சகல இந்துக்களும் தமிழர்களாக இருப்பதுடன் அது 14,182 பேரும் தமிழர். பெளத்தர்கள் சிங்களவர்களாக இருப்பதுடன் அது 250 ஆகவும் இருந்தது. நான் இதனை வலியுறுத்துவதற்கு காரணம் யாதெனில் சிலரின் மனதில் இருக்கும். தவறான எண்ணக்கருவினை நீக்கவே. அவர்கள் வெளிநாட்டுத்தாதர்களுக்கு கூறிய கருத்து தவறு என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

அரசாங்கமானது தொடர்ந்து இந்த பிரதேசத்தின் உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக பிரகடனப்படுத்தி அந்த மக்களை அந்த இடத்திலிருந்து விலக்கி வைக்குமாயின், அது அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே இனசுகத்திகரிப்பு கொள்கையை பின்பற்றுகின்றது என்றும் அதாவது வரலாற்றுத்தியாக குடியிருந்த தமிழ் மக்களை அங்கிருந்து அப்படிப்படுத்துவது அரசாங்கம் திட்டமிட்டு இனசுகத்திகரிப்பினை அப்பிரதேசத்தில் மேற்கொள்கின்றது என்றே கருத்திற்கொள்ளவேண்டும்.

1827இல் கிழக்கிலங்கையில் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 99.24% சிங்களவரின் தொகை 0.3% 1881 இல் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 98.82%

1921இல் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 92.95% சிங்களவரின் தொகை 4.53% 1946ல் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 87.80% சிங்களவரின் தொகை 9.87% அரசு உதவியுடனான சிங்கள குடியேற்றம் அந்த காலப்பகுதியில் ஆரம்பித்தது. 1953ல் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 85.55% சிங்களவரின் தொகை 13.11% 1957 இல் பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டபோது இதுவே கணக்கு. 1963 இல் தமிழ்பேசும் மக்களின் தொகை 79.25% சிங்களவரின் தொகை 19.90% 1965இல் டட்டி-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட போது காணப்பட்டநிலை 1981இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வடக்கு கிழக்கு சனத்தொகையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் தொகை 74.4% சிங்கள சனத்தொகை 24.92% இல்லது சிங்கள மக்களின் சனத்தொகை உயர்வதற்கு காரணமாக அரசு உதவியுடன் இடம் பெயர்ந்த சிங்கள குடியேற்றமாகும்.

இங்கு தெளிவாக சுட்டிக்காட்டப்படுவது யாதெனில் வடக்கு கிழக்கில் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு வீடுகள் உள்ளது என்பதல்ல இது தெளிவாக காட்டுவது என்னவெனில் அவர்கள் பல காலங்களாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்பதே. இந்த வீடுகள் அவர்களுக்கு அரசினால் வழங்கப்பட்டது அல்ல. இது அவர்களின் பரம்பரை வீடுகள் அவர்களின் குடும்பங்களுக்கு பல தலைமுறையாக உரித்துடையவை. எனவே வடக்கு கிழக்கு தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகம் என்று கூறுவதில் என்ன தவறு? அது முழுமையான உண்மை. அப்படி அல்லவாயின் உங்களிடம் வேறு தவறான துரோக குறிக்கோள் உண்டா?

தமிழர்களுக்கு எதிராக நடாத்தப்பட்ட பல்வேறு நடவடிக்கையில் நான் முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டு அகதிகளாகக்கப்பட தூண்டப்பட்டவர்கள்.

கொழும்பில் அவர்கள் அகதிகளாக போதுக் கட்டிடங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் கோயில்களிலும் இருக்கையில் சிங்கள மக்களால் கவனிக்கப்பட்டவர்கள்.

அவர்கள் அரசாங்கத்தினால் வடக்கு கிழக்கிற்கு கப்பல் மூலமும் வேறு போக்குவரத்து மூலமும் அரசாங்கத்தினால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் அவர்கள் வடக்கு கிழக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்? அவர்கள் வடக்கு கிழக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டமை அது அவர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் என்பதனாலா அல்லது அங்கு பாதுகாப்பு உள்ளதா என்பதனாலா?

சனாதிபதி இராஜபக்ஷவின் கருத்தொன்றுக்கு விளக்கம் கூறுவதாயின் இந்த விடயத்தில் பிரபலமான ஓர் சிந்தனையாளரும். எழுத்தாளருமாகிய பேராசிரியர் ரொடால்போ ஸ்ரெலெகஜன் கூறியதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

“ எம்மைச்கற்றி காணப்படுகின்ற வன்செயலானது சுயநிர்ணயத்திற்காக ஏற்படவில்லை. அதனை மறுதலிப்பது மூலமாகவே ஏற்படுகின்றது. மோதல்களுக்கும் கிளர்ச்சிகளுக்கும் காரணம் சுயநிர்ணய உரிமையை கோருவதல்ல அதனை மறுப்பது தான் அதற்கு காரணம்”.

தமிழ் மக்கள் காலத்திற்கு காலம் நடைபெற்ற தேர்தலில் கொடுத்த தீர்ப்பின் மூலம் தாம் வாழுகின்ற பகுதிகளை சுயநிர்ணய உரிமையுடன் தமது விரும்பப்பட தமது அரசியல், பொருளாதார கலாச்சார சமூக அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்ள விரும்புகின்றனர் என்பதனை வெளிக்காட்டியுள்ளனர். இது தொடர்ந்து தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டு வருகின்றது. தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளை புண்படுத்துவது யாதெனில் அவர்களின் ஏகோபித்த கூட்டு தீர்ப்புக்கு மதிப்பு அளிக்காமையும் இறுமாப்புடன் மறுதலிப்பதுமாகும்.

எனவே இந்த சந்தர்ப்பத்தில் 1988ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 20ம் திகதி கணடா உச்ச நீதிமன்றத்தில் கியுபெக்கின் பிரிவினை சம்பந்தமான கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பினை மீளப்பார்ப்பதாகும். பின்னவருமாறு தீர்ப்பினை அந்நீதிமன்றம் வழங்கியது.

சுயநிர்ணய உரிமைக்கான சர்வதேச சட்ட உரித்து வெளியக சுயநிர்ணய உரிமையை உருவாக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் பின்வருமாறு:-

1. முன்னைய காலனித்துவ ஆட்சிகளில்
2. ஒரு மக்கள் அடக்கப்படுகின்ற சமயத்தில் உதாரணமாக, அந்நிய இராணுவ அடக்கமுறையின் கீழ் இருப்பவர்கள்.
3. இது முக்கியமானது - ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் தங்களுடைய அரசியல் பொருளாதார, சமூக,கலாசார முன்னேற்றத்தை அடைவதற்கு அர்த்தமுள்ள முறையில் ஆட்சி அதிகாரத்தை அவர்கள் அடைய முடியாமல் இருக்கின்ற குழலில்.

மேற்குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு மக்களுக்கு வெளியக சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துண்டு. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு உள்ள உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே கூறப்பட்ட மூன்று சந்தர்ப்பங்களிலும் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் வெளியக சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துடையவர்கள் ஏனெனில் அவர்களின் உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்பட்டமையாகும்.

நீதிமன்றம் மேலதிகமாக இட்ட உத்தரவை நான் குறிப்பிடுகின்றேன். “அவ்வாறான விதிவிலக்கான சந்தர்ப்பங்கள் வெளிப்படையாகவே கியுபெக்கின் குழநிலையில் பிரயோகிக்கமுடியாதவையாகும்”.

அக்காரணத்தினாலேயே கியுபெக் சமஸ்தி ஆட்சி முறையில் கீழ் இயங்கின்றது என்று நீதிமன்றம் கருதுகின்றது. எந்தவித குற்றச்சாட்டுகளுக்கும் இடமில்லை.

கியுபெக் போலன்றி இலங்கையில் ஓர் குறிப்பிடத்தக்க இனம் அதாவது தமிழ்தேசிய இனம். தனது அரசியல்,சமூக,பொருளாதார,கலாசார அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்ள கிடைக்கவேண்டிய ஆட்சிவழிமுறைதொடர்ந்து மறுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இவை 1972,1978 ஆம் அரசியலமைப்பில் தெளிவாக ஒற்றையாட்சி என்று குறிப்பிடப்படுவதன் மூலம் காட்டப்படுகின்றது.

இதற்கு மேலதிகமாக எம் யிடம் தற் போதைய சனாதிபதியின் கொள்கைப்பிரகடனம் உள்ளது. அப்பிரகடனத்தில் அவர் தெளிவாக இலங்கையின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையை பாதுகாப்பதாகக் கூறுவதுடன் அவர் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றி எதுவித முக்கியத்துவமும் தெரிவிக்கவில்லை.

சனாதிபதியின் கொள்கைப் பிரகடனத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது தமிழர் விடயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய தீவும் சில கொள்கைகளுடன் இணைந்தே செல்லவேண்டும். அதன் முக்கியத்துவம் அதனைப் பொறுப்பற்ற முறையில் அனுகுவதற்கு இடமளிக்காது. கடந்த 50 ஆண்டுகளில் எமது அனுபவம் இந்த முடிவுக்கே எம்மை தள்ளுகின்றது. சனாதிபதி தீவிரவாத சக்திகளுக்கு அளித்த சில வாக்குறுதிகள் தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைள் ஜக்கியப்படுத்தப்பட்ட நாட்டினுள் மறுப்பதற்குக் காரணமாக அமையக் கூடாது. இந்த போராட்டம் கடந்த 50 வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெறுகின்றது. ஏறக்குறைய 100,000 தமிழ்மக்கள் அதில் சமார் 18000 இளைஞர்கள், யுவதிகள், விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள் தமது உயிரினை இந்த போராட்டத்திற்காக இழந்துள்ளனர். தமிழ் மக்கள் நினைவில் நிற்கக்கூடிய வகையில் இழப்புக்களை சந்தித்துள்ளனர். இவ்வளவும் வீணாகப் போக முடியாது. அரசாங்கமானது தனது நிலையை மாற்றிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நாட்டின் நலன் கருதி சகல மக்களும் இதனை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகின்றோம். சகல மக்களும் போரின் தாக்கத்தை உணர்ந்துள்ளார்கள்.

ஆட்சி அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தனிக்கப்படும் இறைமையின் அடிப்படையில் தாராளமாக பங்கீடு செய்யப்பட்ட வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆட்சி அதிகார அலகும் தனது அதிகாரத்துறைகளில் முழுமையான தனித்துவமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அரசியல் தீர்வு நிலைத்து நிற்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆண்டி	மொத்த கண்றுதோணக்	தமிழ் கண்றுதோணக்	%	முன்னிம் கண்றுதோணக்	%	தமிழ் இந்த கண்றுதோணக்	சிக்காம்	%
1827	46641	34758	74.52	11533	24.72	46291	250	0.53
1881	127555	75408	59.11	43001	33.71	118409	5947	4.66
1891	148444	86701	58.40	51206	34.49	137907	7512	5.06
1901	173602	96926	55.83	62448	35.93	159374	8778	5.05
1911	183698	101181	55.08	70409	38.32	171590	6909	3.76
1921	192821	103251	53.54	75992	39.41	179243	8744	4.53
1946	279112	136059	48.74	109024	39.06	245083	27556	9.87
1953	351410	167898	47.37	135322	38.18	303220	46470	13.11
1963	546130	246120	45.06	186750	34.19	432870	108690	19.90
1971	717571	315560	43.97	248567	34.64	564133	148572	20.70
1981	976475	411451	42.13	315021	32.27	726652	243358	24.92

Hansard 05.09.2007 column 2217/2218

மேதகு ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷி
இலங்கை ஜனநாயக சோசவிலிசக் குடியரசின் ஜனாதிபதி,
ஜனாதிபதி செயலகம்,
கொழும்பு.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாண இணைப்பு

தங்களோடு 16ந் திகதி மேற்குறித்த விடயம் சம்பந்தமாக நாங்கள் மேற்கொண்ட உரையாடல் சம்பந்தமாக இதை எழுதுகிறேன்.

பேச்க வார்த்தை மூலம் தமிழ் பிரச்சினைக்கு ஏற்படக்கூடிய தீர்வுக்கு மிகுந்த அடிப்படையானது இணைப்பே என்பதைத் தாங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

வட-கீழ் மாகாணங்கள் பூர்வீகந் தொட்டே தமிழ் வாழ்விடங்களாக ஒரே அலகாக அமைந்திருந்தவை என்ற அடிப்படையான நிராகரிக்க முடியாத உண்மையை நாங்கள் தங்களிடம் வலியுறுத்தியிருந்தோம்.

இந்த உண்மை 1987ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 29ம் திகதி இந்தியப் பிரதமர் ரீ ராஜீவ் காந் தி அவர்களுக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதி திரு.ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன அவர்களுக்குமிடையே செய்யப்பட்ட இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். இது ஒரு சர்வதேச ஒப்பந்தம் இதை இலங்கை மதித்து அமுல் நடத்தவேண்டிய கடப்பாடு கொண்டது என்ற வார்த்தையும் நாம் முன் வைக்கிறோம்.

அரசியல் யாப்புக்கும் மாகாண சபைகள் சட்டத்துக்கும் மேற்கொள்ளப்பட்ட 13வது திருத்தத்தினாங்க ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன அவர்கள் இரண்டு மாகாணங்களையும் இணைந்த ஓர் அலகாக்கினார்.

இரு மாகாணங்களையும் ஒர் அலகாக இணைத்த பின்னர் அது அப்படியே தொடர வேண்டுமா அன்றேல் மீண்டும் இரு வெவ்வேறு அலகுகளாகப் பிரிய வேண்டுமா என்பது வாக்கெடுப்பு மூலமே தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் வரையறை செய்தார்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளாக ஜனாதிபதிகள் ஆர்.பி.பிரேமதாஸ், டி.பி.வி.ஜேதுங்க, சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க ஆகியோரினால் வாக்கெடுப்புக்கான காலம் தள்ளிப் போடப்பட்டு வந்தது. அவ்வாறாக அடுத்தடுத்துப் பதவி வகித்த மூன்று ஜனாதிபதிகளும் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன முன்வைத்த வட-கிழக்கு இணைப்பை ஏற்றுள்ளனர். அதன்படி அவர்கள் இரு நாட்டுத் தலைவர்களிடையே செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தை மதித்து அறுல்படுத்தியுள்ளனர்.

உச்ச நீதிமன்றமானது தனது தீர்ப்பில் அவசரகால விதிகளுக்கமைய ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தாவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மாகாண சபைகள் சட்டத்துக்கான திருத்தம் செல்லுபடியற்றதென்றும் ஆகவே சட்ட அடிப்படையற்றதென்றும் அவ்வகையில் இரு மாகாணங்கள் ஒரே அலகாக இணைக்கப்பட்டது அரசியல் யாப்பின் படி செல்லாது என்றும் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் பிரிவுகளோ அல்லது இரு மாகாணங்களையும் ஒன்றாக இணைத்ததற்கான சட்டப் பிரிவுகளோ பிழையானவை என உச்ச நீதிமன்றம் கூறவில்லை. இரு மாகாணங்களையும் ஒரே அலகாக இணைப்பதற்கு ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன கையாண்ட வழிமுறைகளையே நீதிமன்று கேள்விக்குள்ளாகியுள்ளது.

நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு தங்களைத் திருப்திக்குள்ளாகவில்லையென்றும் இரு மாகாணங்களையும் பிரிப்பதைத் தடுக்கும் வகையில் நீதிமன்றில் பிரேரணை சமர்ப்பிக்கும்படி சட்டமா அதிபரைப் பணித்துள்ளதாகவும் தாங்கள் எங்களிடம் கூறினார்கள்.

தீர்ப்பில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள குறைபாட்டைக் கண்ணும் வகையில் தேவையான குறைதீர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வட-கீழ் மாகாணங்களை ஒரே அலகாக ஆக்கும்படி நாங்கள் தங்களிடம் கோரினோம். உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கெதிராக மேன்முறையீடு செய்வது சாத்தியமற்றது என்பதனால் இந்த நடவடிக்கை அவசியமாகிறது.

அது மட்டுமன்றி இரு மாகாணங்களின் இணைப்பைத் தீர்மானிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் வாக்கெடுப்பு வட-கீழ் மாகாணங்கள் ஒரே அலகாக ஒன்றினைக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில் இந்திய ஒப்பந்தத்துக்கு அமைவாகவே மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்றும் நாங்கள் தங்களுக்கு எடுத்துரைத்திருந்தோம். நீதிமன்று சுட்டிக்காட்டிய குறையைத் தீர்க்கும் முகமாக நாடாளுமன்றத்தில் போதிய ஆதரவைத் திரட்டுவதில் தங்களுக்கு எவ்வித சிரமம் இருக்காதென்றும் நாங்கள் தங்களுக்குக் கூறியிருந்தோம். உங்களைச் சந்தித்த பின்னர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் எதிர்க்கட்சித்தலைருமான கெளரவு ரணில் விக்கிரமசிங்க தனது கட்சி வட-கீழ்க்கு இணைப்புச் சம்பந்தமாக முன்னர் இருந்த நிலைமைச் சட்டபூர்வமாக எட்டுவதற்கு ஆதரவு வழங்கும் என உறுதி வழங்கியிருந்தார். வேறு பல கட்சிகளும் உங்களுக்கு முழுமையான ஒத்துழைப்பை நல்கும் தேவையான சட்ட ஆக்கத்தினை மேற்கொள்வதற்கு அமொகமான ஆதரவு தங்களுக்கு நிச்சயம் கிட்டும்.

வட-கிழக்கை ஒரே அலகாக இணைத்தல் தமிழ் பேசும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தப்பட்டதென்றும் இலங்கை கதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து கிழக்கு மாகாண மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளின் தீவிரத்தன்மையைக் குறைக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டதென்றும்கூட நாங்கள் தங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டியிருந்தோம். தமிழ்த் தீவிரவாதம் தோற்றும் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ காலம் முன்பதாக 1957ல் எட்டப்பட்ட பண்டாரநாயகக்கௌன்ஸிலிலிருந்து ஒப்பந்தத்திலேயே அத்தகைய ஓர் இணக்கப்பாடு எட்டப்பட்டிருந்தது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்த வெரத்துக்கள் வட-கிழக்கு இணைப்பு நீதிமன்று கூட்டுக்காட்டிய நடைமுறைப் பிறழ்வைக் காரணங்காட்டி மறுக்கப்படுவதாவது தமிழ்பேசும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் நிராகரிக்கப்படுவதாகக் கருதப்படுவதோடு இந்திய -இலங்கை ஒப்பந்தத்தை உதாசீனம் செய்வதாகவும் கருதப்படும். அத்துடன் சுதந்திரத்தின் பின்னர் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள இந்தத்தவர்கள் இனவிகிதாசாரத்துக்குப் புறம்பான வகையில் அடையும் நலன்கள் தொடரும் எனக் கருத இடமிருப்பதோடு தமிழர் நாம் ஏமாற்றப்படுகிறோம் என முடிவெடுப்பதை அரசு சுற்றேனும் பொருட்படுத்தவில்லை எனக் கருதவும் இடமுண்டு. அத்தகைய அநீதியான நடவடிக்கை சமாதானத்தைப் பெற்றுத்தராது என எடுத்துக் காட்டவேண்டியது என் கடப்பாடாகும்.

வட-கிழக்கு ஒரே அலகாக முன்னிருந்த நிலை தொடரும் வகையில் குறைத்திருக்கும் செயற்பாடுகளில் இறங்குமாறும் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை மதித்து அதை அழல் நடத்துமாறும் நான் தங்களிடம் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

தங்கள் முடிவு பற்றி அறிவதற்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

இரா.சம்பந்தன்,

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்,

திருகோணமலை மாவட்டம்,

பாராளுமன்றக் குழுத்தலைவர்,

இலங்கை தமிழரக்க கட்சி (தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு)

இந்த நாடானது, பல்வேறு தரப்பட்ட மக்களின் வதிவிடமாக உள்ளது, சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம் மக்களும் ஏனையோரும் இங்கே வாழ்கின்றனர். சிங்களவரின் தாய் மொழி சிங்களம் தமிழரதும் முஸ்லிம்களதும் தாய்மொழி தமிழ். அண்ணையில் இந்தியாவில் இருந்து வந்த தோட்டப்புறத்தமிழ் பெரும்பாலும் தோட்டப்புறங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். முஸ்லிம்கள் இலங்கையின் சகல பாகங்களிலும் வாழ்ந்தாலும் அவர்களில் கணிசமான எண்ணிக்கையினர் வட-கிழக்கிலேயே வதிகின்றனர். உள்நாட்டுக் தமிழர் பிரதானமாக வட-கிழக்கிலேயே வாழ்ந்துவருகின்றனர். அவர்களுக்கெனத் தனித்துவமான வரலாறு,பாரம்பரியம்,பண்பாடு, இனத்துவ அடையாளம் என்பன உண்டு. போற்றுவதற்குரிய தலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே நான் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். சிங்களவர்கள் தமிழர்கள் அல்லர். அதே போன்று தமிழர்கள் சிங்களவர்கள் அல்லர். இரு சாராரும் தனித்துவமான தனித்துவ அடையாளங்கள் கொண்ட வேறுபட்ட மக்கள். முஸ்லிம்கள் குறிப்பாக வட-கிழக்கு முஸ்லிம்கள் தங்களை வேறுபடுத்தும் இனத்துவ அடையாளத்தை வலியுறுத்தியே வருகின்றனர். அது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். நான் சொல்லக்கூடியது, போற்றுவதற்குரிய தலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே, பொறுப்புணர்ச்சி அற்ற ஒருவரால் மட்டுமே இந்த வேறுபட்ட இனக்குழுக்கள் எல்லாம் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற அறுபது ஆண்டுகளில் ஒரு தேசத்தவர்களாகப் பரிணமித்து விட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியும். தூர்திர்ஷ்டவசமாக அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிடவில்லை அதற்கான காரணம், போற்றுவதற்குரிய தலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே, சகலரையும் உள்வாங்கும் திறன் அமைப்பு ரீதியாக இந்நாட்டுக்கு இல்லை என்பதுதான். இந்நாட்டுத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இது மிகவும் பொருந்தும். தாங்கள் அந்நியப்படுத்தப்பட்டபோதெல்லாம் அவர்கள் இலங்கை அரசுக்கு அதை உணர்த்தியே வந்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் பலவாகவும் அரசியல், சமூக,பொருளியல்,பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் கொண்டவையாகவும் இருந்தனர்.

பல்லினத்தன்மை படைத்த ஆழமான வேற்றுமைகளைக் கொண்ட இந்தியாவின் தேசிய உணர்வு மகாத்மா காந்தியின் வழிநடத்தலில் ஏற்பட்ட சுதந்திரப் போராட்ட விழுமியங்களால் மட்டுமேன்றி அதற்கு பின் தோன்றிய பேராளர்களின் அரவணைக்கும் உள்வாங்கும் தன்மையைக் கொண்ட இந்திய அரசியல் சாசனத்தினாலும் உருவானது ஒன்றாகும்.

எமது அரசியல் யாப்பு வெவ்வேறு மக்களை உள்வாங்கும் தன்மை கொண்டதாக, ஒரு மைப் பாட்டை அடிப் படையாகக் கொண்டதாக அமைந்திருக்கவில்லை. 1947ல் இயற்றப்பட்ட சோல்பரி அரசியலமைப்பு ஒரு காலனித்துவ சட்டவாக்கமாகும். 1972ம் ஆண்டிலும் 1978ம் ஆண்டிலும் வேறுபட்ட அரசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் யாப்புகள் சோல்பரி அரசியல் அமைப்பு சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாக்க ஏற்படுத்திய நடைமுறைகளைப் பற்றதல்லன. ஆவை தமிழின் உடன்பாடின்றி ஏற்படுத்தப்பட்டவை. தமிழருக்கு ஆட்சி அதிகாரத்தில் உரிய அந்தஸ்தை வழங்காதவை. இதுவே நாட்டின் கூட்டுத் தன்மையைப் பீடித்துள்ள கடுமையான நோயாகும்.

Hansard 23.07.2008 column 1914

ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் தீர்வு ஒன்றினை உருவாக்குவதற்கு சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர் மீது தமது செல்வாக்கினை பிரயோகிப்பதற்கு சர்வதேச சமூகம் ஒருமுகப்பட்ட முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. அரசு கட்டமைப்பில் அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்து முகமாக சர்வதேச சமூகம் தத்துப்பமான மாற்றங்களை கோரியுள்ளது. தமிழ் பேசும் மக்களாகிய தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தாங்கள் பூர்விகமாகக் குடிகொண்டுள்ள பகுதிகளில் தமது தலைவிதியை தாமே நிர்ணயிக்கும் உரிமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சர்வதேச சமூகம் கூறியுள்ளது. பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வரும் பிரதேசங்களில் சமஷ்டி அடிப்படையிலான சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியும் உச்சக்கட்ட பரவலாக்கல் பற்றியும் இவற்றை உள்ளடக்கப் பெற்றதான் முன்மொழிவுகள் இடம்பெற வேண்டும் என்றும் சர்வதேச சமூகம் இலங்கை அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகழுடியுள்ளது.

மக்கள் மத்தியிலே காணப்படும் பூகோள் ரீதியிலான், மொழி ரீதியிலான், இனரீதியிலான் தலித்துவமான வேறுபாடுகளை அரசியல் அமைப்பு முறை அங்கீரிப்பது மிக முக்கியமானது என்றும் அத்தகைய சகல பிரிவினர்களின் பிரதிநிதித்துவமும் குரல் கொடுக்கும் உரிமையும் கொண்டுள்ள அரசியல் அமைப்பினை உருவாக்க வேண்டும் என்றும் சர்வதேச சமூகம் கூறியுள்ளது. இக் கருத்துக்கள் சமாதான நடவடிக்கைக்கான கூட்டமைப்பினாலும் இந்தியா, அமெரிக்கா மற்றும் சர்வதேச சமூகத்தின் முக்கிய உறுப்பு நாடுகளினாலும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சர்வதேச சமூகமானது அரசியல் தீர்வு ஒன்று உருவாக வேண்டும் என்பதில் மிக உறுதியாகவும் விடாப்பிடியாகவும் வற்புறுத்தி வந்ததுடன் இவ் விடமத்தில் இராணுவ தீர்வு என்ற பேச்கக்கே இடமில்லை என்றும் வலியுறுத்தி உள்ளார்கள். இதன் மூலம் சர்வதேச சமூகமானது வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களினது காத்திரமான சுயாட்சிக்கான கோரிக்கையை நீதியானது என்றும் நியாயமானது என்றும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி ஓப்புக்கொண்டுள்ளது. அரசியல் தீர்வு என்று வெறுமனே உதட்டாவில் உரக்க கத்தும் இவ் அரசாங்கம் தனது $2\frac{1}{2}$ வருடங்கால பதவிக் காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தீர்வு திட்டத்தினை உருவாக்குவதில் ஆக்க பூர்வமான ஏதாவது நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளதா எனக் கேட்டால் இல்லவே இல்லை என்பதே பதிலாகும்.

இந்த மக்கள் தமது இடங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு இரண்டு வருடங்களாகின்றன. இவர்களை மீளக்குடியமர்த்துவதற்கான ஒருமுகப்பட்டதும் ஒன்றினைக்கப்பட்டதுமான எந்தவொரு நிகழ்ச்சித்திட்டமும் அரசாங்கத்திடம் இல்லை. இம் மக்களின் வெளியேற்றத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும் அரசாங்கமே அவர்களது மீள்குடியேற்றத்துக்கு பாரிய பங்களிப்பைச் செய்ய தவறுவதே மீள் குடியேற்றத்தின் தாமதத்துக்கான முக்கிய காரணமாகும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

192 குடும்பங்களை கொண்டே கல்லித்தீவு, 398 குடும்பங்களைக் கொண்டே சம்பூர் மேற்கு, 338 குடும்பங்களைக் கொண்டே சம்பூர் கிழக்கு 595 குடும்பங்களை கொண்டே கடற்கரைச் சேனை, 343 குடும்பங்களைக் கொண்ட கட்டைப்பறிச்சான் வடக்கு என்று மொத்தமாக 1866 குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வந்த பகுதிகளில் மீன் குடியேற்றத்திற்கு அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என தென்படுகிறது. இவை நூற்றாண்டு காலமாக (தசாப்தங்காலாக) பரம்பரை பரம்பரையாகத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த பிரதேசங்களாகும்.

மொத்தத்தில் 1000க்கும் குறைவான குடும்பங்களே இப் பகுதி முழுவதுக்கும் பொதுவாக இதுவரை மீன்குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர். இன்னும் 3000 குடும்பங்கள் மீன்குடியேற்றம் செய்யப்படவுள்ளனர்.

என்னால் குறிப்பிடப்பட்ட 5 கிராம சேவையாளர்கள் பிரிவில் வாழ்ந்து வந்த 1866 குடும்பங்கள் பற்றியே இன்று விசேடமாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். LTTE யினர் தமது ஆயுதங்களுடனே இப் பகுதியை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டதாக அரசாங்கமே கூறுகிறது. எனவே இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தமது நிலங்களில் மீன்குடியைவதற்கு அதுவும் குறிப்பாக அவர்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த பூர்வீக குடும்பங்கள் என்ற வகையிலும் அரசாங்கம் இவர்களை மீன்குடியேற்றுவதற்கு மறுப்பதில் எந்தவித நியாயமும் இல்லை. LTTE யினர் இப்பகுதிக்கு வருவதற்கு நீண்டகாலத்துக்கு முன்னரே இந்த மக்கள் அங்கு வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அரசின் சில குறைபாடுகள் காரணமாகவே LTTE என்ற அமைப்பு இங்கு தோன்ற வேண்டிய வந்தது. இப்பொழுது ஏன் இந்த அப்பாவி ஏழை மக்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்? கட்டுநாயக்க, கொலன்னாவ, இரத்மலான போன்ற அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் பெரும்பாலும் சிங்கள மக்கள் குடியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இங்கள் 1866 குடும்பங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இந்த பாரபட்ச நிலை? இது போன்ற பெருமளவிலான எண்ணிக்கையை கொண்ட குடும்பங்களுக்கெதிராக அரசாங்கம் தனது குருரமான நிலைப்பாட்டில் தொடர்ந்தும் விடாப்பிடியாக இருக்குமானால் இது விபரிதமான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும்.

ஒருவருக்குத் “தனது குடிநிலத்தில் தான் வாழும் உரிமை உண்டு” என்ற விடயத்தில் கூடு இந்த அரசாங்கம் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் சமத்துவமான நியாயத்தை வழங்காதிருக்கின்றது. பாதுகாப்பு விடயங்களுக்கும் தமிழ்மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் இடையே சமநிலை ஒன்று பேணப்பட வேண்டும் என்று நான் அரசாங்கத்துக்குக் கோரிக்கை விட விரும்புகிறேன்.

இது நீண்டகாலமாக இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் உரிமையைப் பாதிக்கின்ற ஒரு மனிதாபிமான பிரச்சனை என்பதனை அரசாங்கம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இத்தகைய விடயங்களில் பாதுகாப்பை மட்டும் கருத்திற் கொள்வது நிச்சயமாக நிரந்தரமானதொன்றல்ல. யுத்தம் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டிய/ வரப்போகும் காலம் ஒன்று நிச்சயம் வரத்தான் போகிறது அக்கட்டத்தில் அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற தேவை நிச்சயம் ஏற்படப்போவதில்லை.

தமக்கென்றோரு தனித்துவ அடையாளத்தை கொண்டுள்ள தமிழ் மக்கள் தமிழ் பேசும் மூஸ்லிம் மக்களுடன் இணைந்து மொழி ரீதியாகத் தொடர்புபட்ட ஆட்சிப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு சுய நிர்ணய உரிமையைக் கோரினார்கள். இது அவர்களுக்கு எவ்ராலும் மறுக்கப்பட முடியாத ஒர் அடிப்படை உரிமையாகும். 1950 களில் திரு எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட எமது போராட்டம் பல தசாப்தங்களாக அகிம்சை வழியில் அமைதியான முறையில் நடத்தப்பட்டு வந்தது. இத்தகைய அகிம்சை வழிப்போராட்டத்தை அமைதியாக நடத்திய தமிழ் மக்கள் மீது கட்டுக்கடங்கா வன்முறைகள் ஏவி விடப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் அத்தகைய வன்முறைகளை கண்டும் காணாததாக விட்ட அரசாங்கம் பின்னர் அவ் வன்முறைகளுக்கு பங்காளியாகி விட்டது. இப்படியான குழநிலையில் தான் LTTE என்ற அமைப்பு உருவாகியது. LTTE யின் தோற்றும் அதற்கெதிரான அரசாங்கத்தின் இராணுவ நடவடிக்கைகளும் தமிழர்களது பூர்வீக மண்ணிலே தாம் சயநிர்ணய உரிமைகளுடன் வாழ வேண்டும் என்ற நியாயமான கோரிக்கையை மழுங்கடிக்க முடியாது.

நான் ஏற்கனவே வரையறுத்துக் கூறியது போன்று இதைத் தான் சர்வதேச சமூகமும் தெளிவாக பரிந்து பேசியுள்ளது. இலங்கை அரசின் தவறுதான் இன்று தமிழர் பிரச்சலைக்கான மூலகாரணமாக தொடர்கிறது. இன்று அதுவே நீண்டு கொண்டு செல்கிறது.

இன்று LTTE மீது பழிபோடுவதன் மூலம் இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அரசியல் தீர்வு திட்டத்தை வகுப்பதற்கான விருப்பின்மையையும் சிங்கள மக்களிடையே ஒரு அரசியல் தீர்வுக்கான ஒப்புதலை - அதுவும் குறிப்பாக இரு பிரதான சிங்கள கட்சிகளான ஸ்ரீலங்கா கதந்திரக்கட்சி மற்றும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிகளுக்கிடையில் பெறுவதற்கு விருப்பமின்மையையும் முடிமறைப்பதற்கு முயன்றுகொண்டிருக்கின்றது. LTTE யினருக்கு அரசியல் சவால் விடுமொவுக்கு ஒரு ஆக்கழுவமானதும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதுமான அரசியல் தீர்வினை ஒரு போதும் இலங்கை அரசு முன்வைக்கவில்லை என்பதே மிதவாத தமிழரின் நிலைப்பாடாகும். இராணுவத்தின் தீர்வின் மீது தற்போது கொண்டுள்ள நாட்டமும் இலங்கை அரசுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் தீர்வின் மீது விருப்பமில்லை என்பதை காட்டுகிறது என்பதே எமது வாதமாகும். இதே வேளை இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தீர்வு ஒன்றை கொண்டுவரமானால் இராணுவத்தீர்வு ஒன்றை தொடர வேண்டிய தேவையில்லை. அரசியல் தீர்வினை கொண்டுவருவதன் பலனாக மக்கள் , குறிப்பாக தமிழ் மக்கள், அத்துடன் சிங்கள மக்களும் ஏனையவரும் யுத்தத்தினால் ஏற்படும் அவலங்களிலிருந்து காப்பாற்றபடுவார்கள் என்பதும் எமது வாதமாகும்.

அரசியல் தீர்வு ஒன்று உருவாக்க தவறியமையை ஆயுதப்போராட்டத்திலிருந்து வேறுபடுத்தி பார்க்கமுடியாது என்பதையையும் நான் இங்கு கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

ஆயுதப்போராட்டம் தொடங்குவதற்கு முன்பே மிதவாதத் தமிழர்கள் தனிநாட்டு கோரிக்கைக்கு தள்ளப்பட்டு விட்டார்கள். இந்த மிதவாதத் தமிழர்கள் 1970களில் தமது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத் தில் திட்டவட்டமாக ஏழுத்துமூலம் பிரிவினைவாதத்திற்கான எதிர்ப்பை தெரிவித்திருந்தார்கள். அதுமட்டுமின்றி பிரிவினைவாதத்தின் கீழ் தேர்தலில் போட்டியிடும் எந்தவொரு அபேச்சகருக்கும் தமிழ் மக்கள் வாக்களிக்க கூடாது எனவும் பிரசாரம் செய்திருந்தனர். அதன் மூலம் பிரிவினை கோரிய சகல வேட்பாளர்களும் மிதவாத தமிழர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இதே மித வாதிகள் இன்று தனிநாட்டு கோரிக்கைக்கு ஏன் தள்ளப்பட்டார்கள்? தனிநாட்டு கோரிக்கை என்பது LTTE யினரின் கோரிக்கையல்ல அது தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் கோரிக்கை திரு.எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் கோரிக்கை. தயவு செய்து இதனை தெளிவாக புரிந்து கொள்ளுங்கள். மிதவாதிகளின் காலத்தில் இதனை நீங்கள் வழங்கியிருந்தால் ஆயுதப்போராட்டம் ஒரு போதும் தொடங்கியிருக்க மாட்டாது. மிதவாதிகளுக்கு வழங்க தவறினர்கள். ஆயுதப்போராட்டம் தொடங்கிய பின்னும் தொடர்ந்து வழங்க தவறிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். இதனால்தான் யுத்தம் நீடித்துக் கொண்டு போகிறது. இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபை (ISGA) அல்லது சனாமியின் பின்னரான நடவடிக்கை முகாமைத்துவம் (Post Tsunami Operation Management) என்பனவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தி இருந்தால் இன்றைய நிலைக்கு எவரும் வந்திருக்கமாட்டார்கள்.

இப்பிரச்சனையை யுத்தம் மூலம் தீர்க்கமுடியும் என நினைக்கிறீர்கள். உங்களது தற்போதைய யுத்தம் LTTE யினருக்கு மட்டும் எதிரானது அல்ல அது தமிழ் மக்களுக்கும் எதிரானது ஆகும். இந்த நாடு பினவுபடாது இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால் தமிழ் மக்கள் தமது பூர்வீகமான வாழ்விடத்தில் உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கொள்கையில் ஊன்றி நிற்க கூடிய நியாயமான அரசியல் தீர்வு ஒன்றை அடைய வேண்டும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவும்.

ஏதாவது நடைமுறைக்கு யதார்த்தமாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் தற்போது ஈடுபட்டுள்ள போலியான நடவடிக்கைகளால் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்க முடியாது. அது சாத்தியமற்றது என்பதை நீங்கள் விரைவில் உணர்வீர்கள். முதன்மைக் குறிக்கோளான ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அரசியல் தீர்வினை நீங்கள் வழங்கத்தவறும் பட்சத்தில் LTTE யின் ஆயுதப்போராட்டத்தின் குறிக்கோள் “தமிழ் மக்கள் தமது பூர்வீக பிரதேசங்களில் உள்ளக் கயநிர்ணய உரிமையுடன் வாழ வேண்டும்” என்ற நியாயத்தை நிலைநாட்டுவதாகும். LTTE யினரை குறை கூறுவதன் மூலம் தமிழர்களின் போராட்டத்தின் நியாயத்தினை மறுக்க முடியாது.

தமிழ் மக்கள் தங்கள் பூர்வீக வாழ்விடங்களில் உள்ளக் கயநிர்ணய உரிமையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற அவர்களது கோரிக்கையை “அபிவிருத்தி” என்றதொரு விசித்திரமான மாயாஜால் வார்த்தையால் தந்திரமாக வெல்லலாம் என்று அரசாங்கம் தப்புக்கணக்கு போட்டுக் கொண்டுள்ளது. இதை நான் தெட்டத் தெளிவாக்க விரும்புகிறேன். தமிழ் மக்கள் மனதில் ஆழப்பதிந்துள்ள அரசியல் இலக்கினை ஈடு செய்வதற்கு எந்தவொரு அபிவிருத்தியையும் தமிழ் மக்கள் ஏற்கவும் முடியாது; ஏற்கப்போவதுமில்லை. தமிழ் மக்கள் பூர்வீக வாழ்விடங்களில் அனுபவிக்க வேண்டிய உள்ள கயநிர்ணய உரிமையிலிருந்து பிறக்கும் அரசியல் அதிகாரத்திற்கு உரிய உரிமையை இன்று கொழும்பில் உள்ள சிங்கள அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் தயவிலே முழுமையாக தங்கியின் “அபிவிருத்தி” எனும் கானல் நீரால் மழுங்கடித்துவிட முடியாது. அபிவிருத்தி என்பது எம்மைப் பொறுத்தவரையில் எமது பூர்வீக மண்ணில் நமக்குள்ள உள்ளக் கயநிர்ணய உரிமையில் இருந்து பிறந்து வர வேண்டுமேதவிர எமக்கு தீங்குவினைவிப்பதாக அமைய கூடாது. அப்போதுதான் அத்தகைய அபிவிருத்தி எமது மக்களின் எதிர்கால வாழ்வில் நிரந்தரமான நன்மையை வழங்க முடியும். நீர்ப்பாசன திட்டங்களை மீளமைத்தல், காணி அபிவிருத்தி என்பனவும் அவற்றைத் தொடர்ந்து வந்த குடியேற்றங்களும் அபிவிருத்தி தான் -

ஆனால் உண்மையிலே கானி அற்றவர்களாக எமது பிரதேசங்களில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் அருகதையுடைய எமது மக்கள் இந்த அபிவிருத்தியினால் பயனாளிகள் ஆனதீல்லை. பதிலாக இந்த அபிவிருத்தியின் பயனாளிகளாகப் பிறமாவட்டங்களில் இருந்து வரும் பேரும்பாலும் சிங்களக் குடியமர்வோராகவே காணப்படுகின்றனர். எமது பிரதேசங்களில் பல்வேறு அரசுகள்டுத்தாபனங்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அபிவிருத்திகளின் மூலம் இதுவே நிகழ்ந்தது. அபிவிருத்தி என்பது. எமது பகுதிகளில் நிரந்தரமாக வாழும் சகல மக்களினதும் - தமிழர் மூஸ்லிம்கள் - சிங்களவர்கள் என்ற எதுவித பாகுபாடுமின்றி - வாழ்க்கைத் தரத்தினை மேம்படுத்தும் வண்ணம் உருவாக வேண்டும். இது வரை காலமும் எமது பகுதிகளில் “அபிவிருத்தி” என்பது தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பாரபட்சமாகவே அமைந்து வந்திருக்கிறது. அபிவிருத்தி என்பது நிதியாகவும் நியாயமாகவும் அமைய வேண்டின் அது உள்ளக சுய நிரணய உரிமையின் ஊடாகவே பிறக்க வேண்டும் என்பது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

Han Col 1571 – 73 2009.12.08 RS

மக்கள் முகாம்களில் இருந்து வெளியில் அனுப்பப்படும் போது அது ஒரு பெரிய சாதனை என்றும் அதன் பின்னர் எல்லாமே சரி என்றும் காட்டுவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. யுத்தத்தின் விளைவாக இடம் பெயர்வதற்கு முன்னர் இம்மக்கள் கெளரவமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்பதை கடந்த காலங்களில் பலமுறை நாங்கள் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருந்ததை யிட்டும் இப்போதும் அவ்வாறு சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருப்பதையிட்டும் நான் மிகவும் கவலையடைகின்றேன். அவர்கள் தமது காணிகளில், தமது வீடுகளில் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழும் நிலையில் இருந்தனர். அவர்கள் தமது வருமானத்தைத் தேடிக்கொண்டனர். தமது குடும்பங்களை பராமரித்துக் கொண்டனர். இன்று அவர்கள் தமது வீடுகளை இழந்துள்ளனர். இந்த நாட்டில் தமக்கென சொந்தமாக இருந்த அனைத்தையும் அவர்கள் இழந்து வறுமை நிலைக்கு, திக்கற்றோர் எனும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

எனவே, வெறுமனே அவர்களை முகாம்களிலிருந்து விடுவிப்பதுமட்டும் போதாது. இம்மக்களுக்கு மறுவாழ்வளிக்க வேண்டும். அவர்களது வீடுகள் மீள் நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டும். பலரது வீடுகள் திருத்த முடியாதளவு சேதமடைந்துவிட்டன. அவர்களுக்கு மீண்டும் வாழ்வாதாரம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

அவர்கள் தமது தொழிலை ஆரம்பிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்க வேண்டும். தமது குடும்பங்களை பராமரிக்கக்கூடிய வருமானத்தை தேடிக்கொள்ளக்கூடிய நிலையில் அவர்கள் இருக்க வேண்டும்.

இவ்விடயங்கள் தொடர்பாக அரசாங்கத்திடம் எவ்வித விரிவான திட்டங்களும் இல்லை என எப்பொழுதும் நாங்கள் முறையிட்டு வருகிறோம். அரசாங்கத்திடம் எவ்வித வழிகாட்டல் திட்டமும் கிடையாது என்பது எமது முறைப்பாடாக இருந்து வந்துள்ளது. அரசாங்கம் தனது நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தவில்லை – அரசாங்கம் ஏன் வெளிப்படைத் தன்மையிக்கதாய் இருந்து, என்ன நடக்கிறது என்பதையும் அவர்களுடைய திட்டம் என்ன என்பதையும் இம்மக்களை அவர்கள் என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்பதையும், அவர்களுக்கு எவ்வாறு மறுவாழ்வளிக்கப் போகிறார்கள் என்பதையும், வீடுமைப்பு தொடர்பாக, வாழ்வாதாரத்துக்கான வாய்ப்புகள் தொடர்பாக இதுபோன்ற ஏனைய பலவிடயங்கள் தொடர்பாக அவர்களுக்கு என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பதையும் எல்லாருக்கும் ஏன் அறியத்தா முடியாது?

உண்மையில், சர்வதேச சமூகமும் வெளிநாடுகளும் இம்மக்களுக்கு மறுவாழ்வளிக்கும் விடயத்தில் பெருமளவில் உதவுவதற்குத் தயாராக உள்ளன.

இம்மக்களுக்கு மறுவாழ்வளிப்பது மற்றும் அவர்களை மீளக் குடியமர்த்துவது தொடர்பாக வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களினால் நிதியளிக்கப்படும் சர்வதேச அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் தாராளமாக உதவுவதற்குத் தயாராக உள்ளன.

எனினும், மீள்குடியேற்றம் தொடர்பாக அரசாங்கத்திடம் உறுதியான திட்டங்கள் எதுவும் இல்லை என்பதனாலும் இந்த விடயம் தொடர்பாக அரசாங்கத்தின் வெளிப்படைத் தன்மையின்மையானது, உதவி தேவைப்படும் இம்மக்களைப் பராமரிப்பதில் மிகவும் பயனளிக்கும் பங்கினை வகிக்கக்கூடிய பலராலும் சந்தேகத்துடன் பார்க்கப்படுகிறது என்பதனாலுமே இந்நாடுகள் உதவிகளை நிறுத்தி வைத்துள்ளன என்று எமக்கு எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

நான் தெரிவிக்க விரும்பும் இரண்டாவது கருத்து, வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சில உயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் இருந்தன என்பதும் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த போதிலும் இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் தொடர்ந்து அமுலில் இருப்பதோடு, இன்னமும் உயர்பாதுகாப்பு வலயங்களாக பேணப்பட்டு வருகின்றன என்பதுமாகும். இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் இனி தொடர்ந்தும் இருப்பதற்கான எவ்வித நியாயங்களும் இல்லை என்பது எது கருத்தாகும். எல்.ரி.ரி.ச. யிடம் பீரங்கிகள் இருந்தன என்பதும் அப்பீரங்கிகளைக் கொண்டு அவர்கள் பலாலி விமானத்தளம் போன்ற ஒரு சில நிறுவனங்களின்மீது தாக்குதல் நடத்தினர் என்பதுமே இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களுக்காகக் கூறப்பட்ட நியாயமாகும். எல்.ரி.ரி.ச யின் பீரங்கிச் சூடு இந்நிறுவனங்களை சென்றடையாதிருப்பதை உறுதிப்படுத்துமுகமாக ஒரு பிரதேசம் உயர் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

வேறுவகையாகக் கூறுவதாயின், இந்நிறுவனங்களை எல்.ரி.ரி.யின் பீரங்கிச்சூடு வீச்செல்லைக்கு அப்பால் வைத்திருப்பதே இதன் நோக்கமாகும். இன்று அங்கு எல்.ரி.ரி.ச. இல்லை, அவர்களது பீரங்கிகள் இல்லை, பீரங்கிச் சூடும் இல்லை, அப்பகுதியின் எல்லா இடங்களும் அரசாங்கத்தின் வலுவான கட்டுப்பாடில் உள்ளன. எனவே தமிழ் மக்களுக்கு பெருமளவு அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்தும் இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களை தொடர்ந்தும் அங்கு பேணிவருவதில் என்ன நியாயம் இருக்க முடியும் என்று நான் கேட்க விரும்புகின்றேன்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் வலிகாமம் மேஜ்கில், உயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் காரணமாக 1989 – 1990 காலப்பகுதிகளில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்களாக - இரண்டு தசாப்தங்கள் - இன்னும் தமது காணிகளில் வாழ முடியாதுள்ளனர். 100,000 பேரைக் கொண்ட இருபத்தெட்டாயிரம் குடும்பங்கள் உயர் பாதுகாப்பு வலயத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்தன. அவர்களுள் பெரும்பாலானோர், கிட்டத்தட்ட 60 வீதமானோர் இப்பாதுகாப்பு வலயத்திலுள்ள தமது நிலங்களில் விவசாயத்தை நம்பிவாழ்ந்த மக்களாவர். இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் 45 கிராம உத்தியோகத்தர் பிரிவுகள் உள்ளடங்கியிருந்தன. 59.5 சதுர கிலோ மீற்றரைக் கொண்ட ஒரு முழுப்பிரதேசம், 28,000 குடும்பங்களையும் 100,000 பேரையும் கொண்ட கிட்டத்தட்ட 60 கிலோமீற்றரைக் கொண்ட ஒரு பிரதேசம் இதில் அடங்கியிருந்தது. வீடுகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டு மக்கள் நலன்புரி நிலையங்களில் அல்லது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் வேறு பகுதிகளிலுள்ள தமது நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களோடு வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். புகழ்பெற்ற நகுலேஸ்வரம் கோவிலும் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலும் இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் உள்ளன. இவ்வுயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் வேறு கோவில்களும் தேவாலயங்களும் உள்ளன.

இப்போது யுத்தம் முடிவுற்றுள்ளது. வன். தலைமை தாங்கும் உருப்பினர் அவர்களே, ஏன் இந்த 100,000 பேரும் தமது காணிகளுக்கு, தமது வீடுகளுக்குச் சிரும்பிச் செல்லக்கூடாது? நீங்கள் அவர்களை அவர்களது காணிகளுக்கு, வீடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அவர்களது நிலைமை உள்ளாட்டில் இடம்பெயர்ந்த ஆட்களின் நிலைமை எவ்வளவு மோசமானதோ அவ்வளவு மோசமானதாக உள்ளது. அவர்கள் தமது வீடுகளுக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும், அவர்களது வீடுகள் மீன்நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டும், அவர்கள் மீண்டும் தமது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க அவர்களுக்கு உதவியளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் தமது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதேபோன்று திருகோணமலையில் சம்பூர் - கூனித்தீவு பகுதியில் முதார் கிழக்குப் பகுதியில் 1,486 குடும்பங்கள் அப்பகுதிக்கு வெளியே வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இவ்விடயம் தொடர்பாக முன்னம் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இச்சபைக்கு விபரங்களை நந்திருக்கிறேன். இம்மக்களுக்குச் சொந்தமான கிட்டத்தட்ட 2,795 ஏக்கர் தனியார் காணிகள் ஏறக்கறைய 3,000 ஏக்கர் காணி இந்த உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் அகப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காணிகளுக்கு அம்மக்கள் திரும்பிச் செல்ல முடியாதுள்ளனர். நீங்கள் அவர்களது காணியை அபகரிக்கின்றீர்கள்.

2006 செப்டெம்பர் மாதம் 04 ஆம் தீக்தி ஸ்ரீலங்கா குதந்திர கட்சியின் மாநாட்டில் ஐனாதிபதி உரையாற்றுகின்ற போது, “எமது ஆயுதப்படைகள் சாம்பூரை இங்கு வாழும் மக்களின் நலனுக்காக கைப்பற்றியுள்ளது” என்று கூறினார். அங்கு வாழும் மக்களின் நன்மைகளுக்காகவும் நலனுகளுக்காகவுமே சம்பூர் கைப்பற்றப்பட்டிருந்தால், மக்கள் அங்கு திரும்பிச் செல்லக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அது நடைபெறவில்லை.

மேலும் தாமதமின்றி இவ்வயர் பாதுகாப்பு வலயம் அகற்றப்பட வேண்டுமென நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். எதிர்வரும் ஐனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னர் இவ் வயர் பாதுகாப்பு வலயம் நீக் கப்பட வேண்டுமென நான் வலியுறுத்துகின்றேன். ஐனாதிபதி தேர்தலுக்கு முன்னர் அகற்றும் நடைமுறையாவது ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு, பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்னதாக அது பூர்த்தியடையவும் வேண்டும். எல்ரிச் இப்போது அங்கு இல்லையாகையால், அவர்களது பீரங்கிகள் அங்கு இல்லையாகையால் அங்கு தாக்குதல் ஏதும் இல்லையாகையால், எவ்வித நியாயங்களும் இல்லாதபோது அவர்களது காணிகளை உயர்பாதுகாப்பு வலயங்களாகக் கருதி, இலட்சக்கணக்கான மக்களை அவர்களது வாழ்விடங்களுக்கும் விவசாய காணிகளுக்கும் அப்பால் தொடர்ந்து வைத்திருக்க முடியாது. அந்த முழுப் பிரதேசமுமே உங்களது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளது. எனவே, அங்கு உயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் இருப்பதை நீங்கள் எவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்? இந்நிலை நீடிக்க அனுமதிக்க முடியாது என நான் கருதுகிறேன்.

அதேபோன்று, புத்தளத்திலும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் வாழும் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம் மக்களும் மீண்டும் தமது சொந்த இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு மீன் குடியமர்த்தப்பட வேண்டும். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம்களை மீன்குடியமர்த்துவது தொடர்பாக அரசாங்கத்திடம் விரிவான திட்டங்களேதும் இல்லை என்பதை நாம் கவலையோடு கூறிக் கொள்கின்றோம். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம்களை யாழ்ப்பாணத்தில் மீன்குடியேற்றுவதற்கு ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு முன்னர் நடவடிக்கை எடுக்குமாறும் அம்மீன்குடியேற்ற நடைமுறையை பாராஞ்சுமற்றத் தேர்தலுக்கு முன்னர் பூர்த்தி செய்யுமாறும் நாம் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

அவர்கள் 1983 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பிருந்த நிலைக்குத் திருப்பிச் செல்ல வேண்டுமென்றும் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்துள்ளமையால் இம் முகாம்களுக்கான தேவை இப்போது இல்லையென்றும் நாம் வலிப்புறுத்தி வருகின்றோம். தமிழ் மக்களுக்கு கெளரவுத்துடன் சுதந்திர பிரசைகளாக வாழும் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். இலங்கை அரசாங்கம் அவர்களை இரண்டாம் தர பிரசைகளைப்போல நடத்தக்கூடாது. ஆனால், இன்று நடப்பது என்ன? ஏ9 வீதி நெடுக - ஏ9 வீதியுடே பயணம் செய்யும்போது இது தெரிவதில்லை சிறிது உட்புறமாக, இராணுவ முகாம்கள் அமைக்கப்படுவதாக அறிகின்றேன். ஏ32 வீதியிலும் இது நடைபெறுகின்றது. ஏ32 வீதியில் பூநகரிக்கும் முழங்காவிலுக்கும் இடையே வீதியில் இருந்து சுற்று தூரத்திற்கு அப்பால் இராணுவ முகாம்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. அன்மையில் கெளரிமுனை என்று அமைக்கப்படும் கிராமத்தில் பாரிய இராணுவ முகாம் ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏன் இவற்றை எல்லாம் செய்கிறீர்கள். இதற்காக தான் சர்வதேச அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களை நீங்கள் இப்பகுதிகளில் இயங்க விடாது செய்கிறீர்களா? வெளிநாட்டு அரசாங்கங்கள் வந்து இப்பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு உதவி புரிவதை நீங்கள் விரும்பாததற்கு இதுதான் காரணமா? வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களும் சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் இம்மக்களை மீன்குடியமர்த்துவதிலும் அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதிலும் ஈடுபட்டால் இவையனைத்தும் வெளிவந்துவிடும் என்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

இந்தோக்கத்திற்காக பெருமளவு காணிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே வடக்கு கிழக்கில் நிலமையை இராணுவ பிரசன்னமற்றதாக ஆக்குவதற்கு மாறாக, வணதலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே! மேலும் இராணுவ மயமாக்கலே உண்மையில் நடைபெறுகிறது என்பதை நான் கவலையோடு கூறிக்கொள்கிறேன். இது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது அல்ல. உடனே நிறுத்தப்பட வேண்டும். என நான் கூறுகிறேன்.

மிகவும் அதிர்ச்சியுட்டுவது என்ன வெனில் இம் முகாம்கள் சீன உதவியுடன் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன என்று தகவல்கள் வருகின்றன. இம் முகாம்களை நிர்மாணிப்பதற்கு சீனா அரசாங்கத்திற்கு உதவி வருகின்றது என்று எமக்கு நம்பத்தகுந்த தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை ஏற்கனவே பொருத்தப்பட்ட முகாம்களாகும். எமக்குள்ள அச்சம் என்னவெனில் அங்கு வெறும் முகாம்கள் மட்டும் இருக்காது. ஆனால் நிரந்தர முகாம்கள் இருக்கும் என்பதாகும். அதன் பொருள் முகாம்களுக்கு மேலதிகமாக இராணுவத்தினாராலும் அவர்களது குடும்பத்தினரதும் குடியேற்றங்களும் இம்முகாம்களை கற்றியிருக்கும் என்பதாகும்.

இம்முகாம்களையும் நிரந்தர முகாம்களையும் நிர்மாணிக்க சீன அரசாங்கம் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு உதவி புரிவதில் ஈடுபட்டுள்ளது. இது முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு நிலமையாகும் என்பதோடு, எனது கருத்துப்படி இது இவ்வாறு தொடரவும் கூடாது. இத்தகைய செயல் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும். நீங்கள் யுத்தத்தை வென்றுபின்னரும் வடக்கு கிழக்கில் இவ்விதமாக இராணுவத்தினரை கொண்டு பொய் குவிப்பதற்கு முயல்வதன் நோக்கத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அங்கு சில நாசகார செயல்கள் இருக்கலாம் என்று அஞ்சக்கூடும். ஆனால், அது கத்தியை விட புத்தியால் கையாளப்படலாம். இந்தப் பகுதிகளில் இராணுவத்தினரை கொண்டு போய் குவிப்பதன் மூலம் தமிழ் சிவிலியன்களை முழுமையாக கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருக்க முடியும் என எண்ணி அப்பகுதிகளில் இராணுவத்தினரை குவிப்பதைவிட சிறந்த புலனாய்வு மூலம் கையாளலாம்.

நாம் கேட்கும் எனிமையான கேள்வி இதுநான்: யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னர் வடக்கு கிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் - தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் - போதுமான பங்கு ஒன்றை வகிக்கக்கூடிய சிவிலியன் ஆட்சியொன்றே அப்பகுதிகளில் இருக்கும் என்பதை உறுதிப்படுத்தத் தயாராக இருக்கின்றீர்களா? அல்லது யுத்தம் முடிவுற்ற போதிலும் வடக்குக் கிழக்கில் இராணுவ ஆட்சியை நடத்தி குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களை முழுமையான இராணுவக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருப்பதுதான் உங்களது நிலைப்பாடா? இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. அரசாங்கம் இதற்குப் பதிலளிக்கத் தயாராக இருத்தல் வேண்டும். வடக்குக் கிழக்கில் தமிழ் பேசும் மக்கள் போதுமான பயன்மிக்க பங்கு வகிக்கக்கூடிய ஒரு சிவிலியன் ஆட்சி இருக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள நீங்கள் தயாராக இருக்கின்றீர்களா அல்லது தமிழ் பேசும் மக்களை அதிலும் குறிப்பாக தமிழ் மக்களை இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் வைத்திருந்து அவர்களை தொடர்ந்து இழிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்க, தொடர்ந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்க, தொடர்ந்து அவமானப்படுத்திக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறீர்களா? வணத்தலைமை தாங்கும் உறுப்பினர் அவர்களே இந்திலை தொடர்ந்து நீடிக்க முடியுமென நான் நம்பவில்லை. குறிப்பாக, மேலும் இராணுவமையாக்கல், மேலும் முகாம்கள் நிர்மாணிக்கப்படுதல், இம் முகாம்களை நிர்மாணிப்பதில் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு சௌ அரசாங்கம் உதவி ஆகியன தொடர்பாக எமக்கு இப்போது கிடைக்கும் தகவல்களின்படி, இவற்றின் உண்மையான நோக்கங்கள் என்ன, இவையெல்லாம் எங்குபோய் முடியும் என்பதைப்பற்றி நாங்கள் பெருமளவு கவலை கொண்டிருக்கிறோம். அரசாங்கம் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்நடவடிக்கைகளின் நிமித்தமே அவசரகாலச் சட்டமும் மாதந்தோறும் நீடிக்கப்படுகிறது என்று நாம் கூறுகிறோம். அரசாங்கம் இத்தகைய சர்ச்சைக்குரிய செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, அசவர் நிலைமையை பயன்படுத்தாமல் அரசாங்கம் நிலைத்திருக்க முடியாது என கருதுகிறது. அதுதான் எனது முறைப்பாடு. உண்மையில் எனது கருத்தின்படி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் தீர்வொன்றைத் தயாரிப்பதற்கான உங்களது இயலாமையே இவையைத்தும் ஏற்படுவதற்கும் பிரதான காரணமாகும்.

இவ்விடயம் தொடர்பாக அரசாங்கம் சர்வதேச சமூகத்திற்கும் அதிலும் குறிப்பாக இந்தியாவிற்கு பல வாக்குறுதிகளை வழங்கியிருந்தும் கடந்த நான்கு வருடங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அரசியல் நீர்வொன்று அல்லது அரசியல் நீர்வு தொடர்பான முன்மொழிவு ஒன்றுகூட இந்நாட்டு மக்கள் முன் வைக்கப்படவில்லை. எதுவே செய்யப்படவில்லை.

நான் எழுப்ப விரும்பும் அடுத்த விடயம், இராணுவத்தை அகற்றும் பிரச்சனையாகும். நாம் பலமுறை உண்மையில் செப்டம்பர் மாதம் 07 ஆம் திங்கள் ஐனாதிபதி அவர்களை நாம் சந்தித்தபோதும் - நாம் அவரிடம் வலியுறுத்தினோம். இராணுவத்தை அகற்றுதல் ஆரம்பிக்க வேண்டுமெனவும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் யுத்தம் ஆரம்பித்த பின்னர் தாபிக்கப்பட்ட இராணுவ முகாம்கள் அகற்றப்பட்டு யுத்தத்திற்கு முன்னர் இருந்த நிலைமைக்கு நாம் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தியுள்ளோம்.

Hansard – 27.11.2004 Column 1611, Paras 4& 5

திரு.சம்பந்தன் பாரானுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதியை மேற்கோள்காட்டி பாரானுமன்ற உறுப்பினர் திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் பாரானுமன்றத்தில் பேசியது ஆங்கிலத்திலும் தற்படுகின்றது.

The Hon. R.Sampanthan, the Parliamentary group leader of the Tamil National Alliance, made to this House, what in my view, was a comprehensive and unquestionable pronunciation of the will as expressed by the Tamil Nation at the last General Elections: He said and I quote;

"The contradictions between the will of the people, particularly the Tamil people in the North East, and the actions of successive governments, have continued for quite long and surely cannot continue indefinitely. The concept of sovereignty being vested in the people has no meaning as far as the Tamil people are concerned, if their will as expressed at successive elections, does not give them, an effective say in governance, in keeping with the will expressed. The will of the Tamil people is that their right to internal self-determination in their area of historical habitation- the North East- be accorded due recognition, so that they can pursue their political, economical, cultural and social development in keeping with their own wish.

The right to self-determination has been consistently denied to the Tamil People. The Budget is yet another manifestation of that denial. Despite the clear expression of their will at successive elections they continue to be powerless in regard to the management of their own affairs. Nothing can be more humiliating to the Tamil psyche that the non-recognition of their collective will. This situation if continued will have serious repercussions."

இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:-

தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்றக் குழுத் தலைவர் கௌரவ ஆர்.சம்பந்தன் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் தேசம் வெளிப்படுத்திய விருப்பத்தை மிகவும் விளக்கமாகவும் ஜயம்-திரிப்பறவும் இச்சபைக்கு விளக்கினார் என்பது எனது கருத்தாகும். அவர் கூறினார்.

"மக்களின் விருப்பத்திற்கும், அதிலும் குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் விருப்பத்திற்கும் அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்களின் செயல்களுக்கும் இடையேயான முரண்பாடுகள் நீண்டகாலமாகவே தொடர்ந்து வந்துள்ளன. அவை நிச்சயமாக இனியும் முடிவின்றித் தொடர்தலாகாது. நடைபெற்ற ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் தமிழ் மக்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட விருப்பத்திற்கேற்ப ஆட்சியில் அவர்களது கருத்துக்களுக்கு உரிய மதிப்பளிக்கப்படவில்லையே, இறையாண்மை மக்களிடமே உள்ளதெனும் கருத்து தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை எவ்வித அர்த்தமுற்றதாகவே அமையும். அவர்கள் தமது சொந்த விருப்பத்திற்கேற்ப தமது அரசியல், பொருளாதார, கலாசார மற்றும் சமூக அபிவிருத்தியை முன்னெடுக்கக்கூடிய வகையில், தாம் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்துவரும் வரலாற்றுரீதியான தமது வாழ்விடப் பகுதிகளில் உள்ளக சுய நிர்ணயத்திற்கான தமது உரிமைக்கு உரிய அங்கீகாரம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதே தமிழ் மக்கள் வெளியிட்ட விருப்பமாகும். உள்ளக சுயநிர்ணயத்திற்கான உரிமை தமிழ் மக்களுக்கு தொடர்ச்சியாக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டமும் அந்த மறுப்பின் இன்னொரு வெளிப்பாடோயாகும்.

அடுத்து தேர்தல் களில் அவர்களின் விருப்பம் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தும், தமது விவகாரங்களை நிர்வகிப்பது தொடர்பில் அவர்கள் தொடர்ந்தும் அதிகாரமற்றவர்களாகே இருந்து வருகின்றனர். தமது ஏகோபித்த விருப்பம் அங்கீகரிக்கப்படாதிருப்பதைவிட தமிழர் தம் மனங்களுக்கு இழிவேற்படுத்துகின்ற வேறொன்று இருக்கமுடியாது. இந்நிலை தொடருமானால், அது பாரதாரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்.

இப்பிரசுரம் இலங்கை தமிழரக்கட்சியின் திருகோணமலை கிளையினால் வெளியிடப்பட்டது.